

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 49 - 25 - kuruş

20 - Nisan - Çarşamba - 1949

VARİT OL-
MAYAN
BÖYLE BİR
İTTİHAM KAR-
ŞISINDA HIR-
SLA GÜLER.

HİÇ ŞÜPHE SİZ BİR BENZETME
VAR. BENİM HAYATIM ÇOK TE-
MİZ VE DÜRÜSTTÜR. BÖYLE
BİR ŞÜPHEYİ GELBEDECEK
KİMSELERLE BURADA
TEMASIM YOK. ON BES
GÜN EVEL SU
OTELDE SİZİ ZİY-
RET EDEN FANİ?

1

37

ÇIRPINAN KALPLER

HUSUSİ HAYATINIZ HAKKINDA
TAM MALUMAT TOPLAYIN-
CAVA KADAR SİZİ BURADA
MEFKUF TUTA CAĞIMDAN
ÜZ GÜNÜM.

RAYMOND ŞAŞIRIR. HER SEYE İHTİ-
MAL VERİRDİ AMA BU İSMİ İŞİTECE-
GİNE ASLA. ANUDANE SÜKÜTA
BAŞLAR. POLİS MÜDÜRÜ ONU KONUŞ-
TURMAĞA UĞRAŞTIKTAN SONRA
NİHAyet KARARINI VERİR.

BU SIRADA RAYMOND
UN ÇOK AZİZ AHPABI
OLAN GABRİYEL İS-
KENDERİYE İLE KAP-
ARASINDA BİR HAVA
SEFERİ TESİS ETMEK
MEK ÜZERE MİSİR-
Lİ PILOTLARLA GÖ-
RÜŞMEK İÇİN İSKEN-
DERİYE GELİR.
EGLENİN BULUN-
DUĞU OTELE TESİS-
DÜFEN İNER VE
AKŞAM ONA
RASTLAR.

EĞLE! SİZ HALA
İSKENDERİYEDESİ-
NİZ HA?

GABRİYEL!

GABRİYEL EĞLENİN ÇOK BOZULMUŞ YÜZÜNÜN SAP-
SARI OLDUĞUNU GÖRÜR. FİLKAKİ EĞLE RAYMOND-
DAN HAPİSTE OLDUĞUNU BİLDİĞİ İÇİN ÇOK ÜZ-
GÜNDÜR. BUNA DA SEBEP KENDİSİDİR. ARADAN ON-
GÜN GEÇTİĞİ HALDE ONU HALA SERBEST BIRAK-
MAMISLARDIR.

RAYMOND NE ALEMDE?
ARADIGINI BULDUMU?

ARASTIRMALARINADEVAM ET-
MEK ÜZERE BİR MÜDDET EVVEL
İTALYAYA DÖNDÜ. BEN BİR KAZA
DOLAYISİLE HASTA OLARAK
BURADA KAL-
DIM?

ERTESİ SABAH
GABRİYEL Mİ-
SİRLİ PILOTLAR-
LA BULUŞMAK
ÜZERE HAVACI-
LAR KULÜBE
GİDER. İTALYAN
BAYAN VE BAYLA-
RINDAN MÜREK-
KEP BİR GRUPUN
YANINDAN GECER-
KEN RAYMOND İS-
MİNİ GEÇTİĞİNİ
DUYAR. DİNLE-
MEĞE BAŞLAR.

RAYMOND'UN GİZLİ BİR TEŞKİLATTA OLDUĞU KİMİN
HARRINA GELİRDİ. POLİS MÜDÜRÜ ONUN SÜKUTU
KARŞISINDA SASIRMİŞ KALMIŞ, ONU ALEYHİNE DEİL
DE BULAMIYORMUŞ.

RAYMONDAN SON DEFA İTALYA-
YA GİTTİĞİM ZAMAN BAHSİDİL-
MİŞTİ. TAM EVLENECEKLERİ SIRA-
DA KADIN HAYIR DEYİP KAÇMIŞ.
BELKİ GELİN ONUN NE BİÇİM ADAM
OLDUĞUNU ANLAMİŞTİR.

GABRİYEL ÜZÜNTÜ İÇİNDE ÖĞRENDİKLERİNİ HA-
BERMEK ÜZERE EĞLENİN YANINA KOŞAR. EĞLE HAY-
RET VE DEHŞET İÇİNDE DİNLER GİBİ GÖRÜNÜR VE
SONRA ONU KURTARMASINI GABRİELDEN RICA
EDER.

MİSİR ZABITASININ BÖYLE BİR
HATAYA NASIL DÜŞTÜĞÜNÜ
ANLAYAMA-
DIM.

YALVARIRIM GABRİYEL. ONA
YARDIM EDİN. ONUN MEK-
KUF OLDUĞUNU DÜŞÜN-
DÜKCE ÇILDIRACAGIM!
ONUN İÇİN CANIMI
VERİRİM.

49

SAYFAYI CEVİRİNİZ

EGLE YALVARIR. GABRIYEL DERHA SEFARET BAS KATIBI ORESTI'YE KOSAR. HADISEYI ANLATIR. BAS KATIP ILK TETBIR OLARAK PRENS YUSUFA BAS VURMAGA KARAR VERIR.

ISKENDERIYEDE BÜYÜK BİR NÜFUS SAHİBİ OLAN PRENS YUSUFA GIDELİM. BİZE BÜYÜK BİR YARDIMI DOKUNABİLİR.

BAY ORESTI SİZE NASIL TESEKKÜR EDECEĞİMİ BELEMİYORUM.

PRENS YUSUF KENDİLERİNİ BÜYÜK BİR SAMİMİYETLE KABUL EDER. LAKIN RAYMOND İSMİNİ DUYUNCA YÜZÜ DEĞİŞİR. GÖZLERİ PARLAR.

RAYMOND MU? BU DUYMAK İSTEMEDİĞİM. BİR İSİMDİR?

DERİN HAYRETİMİ SÖYLEMENE MUSADE BU YURUN PRENS! ARKADAŞIMIN AKİBETİ BENİ ÇOK ÜZÜYÖR BU SEBEPLE ONU KADERİNE TERK EDEMİYORUM. SİZİ ÇOK CİDDİ TANIMAKLA BERABER ADIL OLDUĞUNUZUDA BİLİYORUM. EĞER RAYMOND MASUM İSE ADI BİR CANİGİBİ HAPİSTE KALMASI DOĞRU BİR DEĞİL.

19/38

YUSUF VİCDANI İLEİÇETİN BİR MÜCADELE GEÇİRİR. SİGARASINI ATIP KALKIR.

HAKKINIZ VAR? BENİM SAHŞI ANTI-PATİMİN ADALET ÜZERİNE TESİR ETMEMESİ LAZIM. EĞER KABAHATLI İSE CEZASINICER MESİNİ İSTERİM FAKAT SUÇUSUBA HÜRRIYETE KAVUSMASINI İSTEYECER OLAN BENİM.

SİZDEN BAŞKA BİRŞEY BEKLEMİYORDUM PRENS.

SİZİ TEMİN EDİYORUMKİ RAYMOND MASUMDUR

PRENS YANINDA ORESTI VE GABRIYEL OLDUĞU HALDE POLİS MÜDÜRÜNÜN YANINA GİDERLER. POLİS MÜDÜRÜ PRENSİ GÖRÜNCE ŞAŞIRIR. SAKIN RAYMOND PRENSİN BİR DOSTU OLMASIN? SÖYLESEYDİ DERHAL SERBEST BIRAKILIRDI.

İHBARI BİZE BİR KADIN YAPTI. YÜZÜ KAPALIYDI. AZ SONRA ZABIT VARAKASINI İMZALATMAK İÇİN ARADIK BULAMADIK.

DEMİK SİZDE UFAK BİR İHBAR ÜZERİNE BİR ECNEBİ'Yİ TEFKİF ETTİNİZ HA?

POLİS MÜDÜRÜ KENDİSİNİ MAZUR GÖSTERMEĞE ÇALIŞIR.

EVET AMA BU ECNEBİ OTELDEKİ ODASINDA MESHUR CASUS SPATIN ESKİ SEVGİLİSİ OLAN RAKKASE FANNİYİ KABUL ETMİŞTİR.

49

PEKİ ANNA ODAYI CASUSU DEĞİL KADINI ALDIĞINI UNUTUNUZ MU?

POLİS MÜDÜRÜ DERHAL PRENS YUSUFUN ARZUSUNU YERİNE GETİRİR. VE RAYMONDU SERBEST BIRAKMAK İÇİN EMİR VERİR.

DOĞRU! İSTE AKLİMIZA GELMİYEN BİR NOKTA. ŞİMDİ DERHAL TAHLİYE ETTİRİRİM EFENDİM.

ÖNCE DURUN BEN GİDEYİM. BU İS YARIM SAAT SONRA OLSUN. NİMİ? BAY ORESTİ

EYET PRENS.

RAYMOND YARIM SAAT SONRA TAHLİYE EDİLİR. VE İKİ ARKADAŞ KUCAKLAŞIRLAR.

HÜRRIYETİMİ SANA BORÇLUYUM. GABRIYEL.

BENİM OKADAR BÜYÜK YARDIMIN OLMADI. SEN ASIL BAY ORESTİ İLE PRENS YUSUFA BORÇLUSUN.

New York ekspresi, Miami merkez istasyonunda harekete hazır bir halde duruyordu. İki dakika sonra hareket edecekti. Pullman vagonlarından birinin penceresine yaslanmış, güzel ve genç bir kadın, peron üstündeki rengârenk halkı seyreliyordu.

Bir dakika daha geçti. Birden, uzun boylu, yakışıklı bir adamın sol koltuğunda taşıdığı koca bir mukavva kutu ile, yolcuları uğurlamaya gelen kalabalık arasından kendine yol açmaya savaşıyor hızla koştuğu görüldü. Nihayet, güzel kadının durduğu pencerenin önünde soluk soluğa durdu.

Genç kadın, adamı görünce, gülümsüyecek:

— Demek, nihayet siz de beni uğurlamaya geldiniz! dedi. Ben de, bizim Mister Smith galiba uyuya kalmış, diyordum. Tam vaktinde geldiniz. Neredeyse hareket edeceğimiz Bakın!

Bu esnada, vagonların kapıları gürültülerle kapatılıyordu. Adam:

— Sizinle birazcık daha muhabbet etmeği pek isterdim ama, maalesef alakondum Miss Morton! dedi. Size getirmek istediğim bu ufak hediye, epey zamanımı aldı da..

Koltuğundaki mukavva kutuyu pencereye kadar kaldırdı.

— Buyurun Misis Morton! Rica ederim beni unutmayın ve sık sık mektup yazın, olur mu?.. Gelecek yıl, tekrar buluşacağız değil mi. O zaman ben de yine Avustralya'dan geleceğim..

Peronda, memurların sesleri:

— Vagonlara! Vagonlara! diye çınlıyordu.

Güzel kadın, Mister Smith kutuyu uzattığı sırada almamak ister gibi bir hareket yapmıştı. Fakat adam, kutuyu havada tutmakta ısrar ederek:

— Buyursanız! diye ısrar etti. Zaten siz arzu etmemiş miydiniz!..

Misis Morton, pencereden çekilerek söylendi:

— Aman, nasıl olur?.. Ben böyle bir hediyeyi nasıl kabul ederim?..

Mister Smith, harekete başlıyan trenin yanında yürüyerek:

— Rica ederim alın! Çok rica ederim!..

Diyor ve genç kadın da:

— İmkânı yok! Katiyen kabul edemem!

Diye ısrarla reddediyordu. Fakat tren gittikçe hızlanmaya başlamış, adam da adetâ koşturuyordu. Nihayet treni kaçıracaklarını ve kutunun elinde kalacağını hissedererek, pencereden içeri atıverdi.

Artık tren, istasyondan çıkmış, bütün hızıyla yola koyulmuştu.

Dilber Misis Morton, hayıfla başını sallıyarak kutuyu yerden kaldırıp, yanındaki boş yere koydu ve düşünmeğe başladı.

New York'a, karmakarışık hislerle dönüyordu. Florida mevsimi henüz geçmiş değildi. Hava harikulâde güzeldi fakat ne yapsın, ki gripten kalktıktan sonra kocasının kendisine tahsis ettiği nekahat seyahati parası tükenmişti. Daha fazla para istemeğe cesareti de yoktu. Son zamanlarda kocası Steven, işlerin durgun gittiğini sık sık söylüyor ve hayli muktesit davranıyordu.

Hattâ ev masraflarının bile yükseklüğünden şikâyet etmişti. Maamafih güzel kadın, Miyamiden nisbeten kolayca ayrılabilirdiğini hesapladı. Çünkü Mister Smith de bir iki gün sonra vatani Sidney'e hareket edecekti. Smith gittikten sonra Miami'nin tadı kalmıyacaktı. Ama Elinor, bu zarif ve zengin Smith'le kocasına ihanet etmiş değildi... Hayır, mehtaplı bir gecede teati edilmiş bir buseden gayri hiç bir suç işlememişti. Zengin Avusturalyalı çiftlik

KÜRK MANTO

Nakleden: C. C. Cem

sahibiyle aralarında oldukça sıkı bir ahablık teessüs etmişti okadar.. Doğrusu Smith, harikulâde bir arkadaştı. Bir çok dil biliyor, güzel konuşuyor, iyi dans ediyor, mükemmel yüzüyor ve otomobil kullanıyordu. Kısa zamanda birbirlerinden ayrılmaz olup çıkmışlardı. Smith de evliymiş. Bu izdivaçtan üç çocuğu olmuş. Fakat sonradan karısıyla ayrılmak zorunda kalmışlar. Birleşik Amerika'ya, işleri için gelmiş. Bu fırsattan istifade ederek bir ay kadar Miami'de bir tatil vermiş... Elinor için mükemmel ve gayet nazik bir arkadaş olup çıkmıştı.

Elinor'un güzel, gri gözleri, birdenbire yanbaşındaki kutuya ilişti. Ozaman aklına geldi, ki bir akşam, lokantada bir sinema artisti görmüşler ve Elinor, artistin sırtındaki Pötigri kürke hayran kalmıştı. O ara, nasılsa ağzından: "Ne güzel kürk!.. Bu pötigrilere bayılıyorum!" diye bir söz kaçırdığını hatırlıyordu. Smith, bu sözleri du-

duğu bir polis romanındaki hiyle aklına geldi. Adetâ sevindi. Öyle ya!.. Mükemmeldi o iş.. Hem tesadüfe bakın ki trenin New Yorka varacağı saat, iş zamanı olduğu için kocasına haber vermeğe de lüzum görmemişti. Bu bakımdan, kürk manto işini halletmek için oynayacağı oyun, daha kolay tatbik edilebilecekti.

Elinor, New York istasyonuna indiği zaman, dosdoğru istasyonlarda bulunan eşya kasalarından birine yöneldi. Kasanın deliğinden 10 cent atınca dolabın anahtarı eline düştü. Anahtarla kasayı açarak kürk mantoyu içine yerleştirdikten sonra anahtarı çantasına yerleştirdi ve evin yolunu tuttu.

Akşam, yemekte kocasıyla, o-

Elinor, yan gözle, kendisini beğenmiş kâtibeye bakıyor. Zaman zaman da odayı gözden geçiriyordu.

yunca: "Sizin de olur.. Üzülmeyin Elinor!.. demişti. Genç kadın, bu sözü telâşla karşılamış ve şaka ettiğini söylemişti.

Söylemişti ama, hakikaten beğendiği manto, işte şimdi yanı başında duruyordu. Gayri ihtiyari paketi çözüp, içinden kürk mantoyu çıkardı. "Nefis şey!" diye mırıldandı.. Tekrar paket eder ve bağlarken kara kara düşünmeğe koyuldu. Kocasına ne diyecekti? Bu mantoyu birisinin kendisine hediye ettiğini söyleyebilir miydi?.. 20 bin dolarlık bir manto hediye etmek için, adamın kendisiyle ne gibi münasebetleri olduğunu Steven şüphesiz mübalağalandıracaktı. Zaten kocasının kıskançlığı, bazen dayanılmaz derecelere varıyordu. hattâ bu hususta arkadaşları Gledis'e sık sık şikâyetle bulunurdu. Ama bir gün Gledis:

— Sen ona bakma!.. Erkekler vicdanlarına ağır gelen suçlarını, kıskançlık maskesi altında örterler!.. demişti.

Tren bütün hızıyla yola devam ediyor ve Elinor, bu kürk meselesini kocasına nasıl açacağını düşünüp duruyordu.

Birdenbire, eskiden okumuş ol-

radan buradan, Miyami'de hayatının nasıl geçtiğinden konuştu. Sonra birdenbire hatırlamış gibi:

— Al! dedi, ben bugün trenden indiğim vakit peronda bir anahtar buldum.. Hani, istasyonlarda otomatik emanetçi kasaları vardır ya.. Onların anahtarlarından..

— Birisi kaybetmiştir her halde.. Polise verdin mi?..

— Verse miydim?..

— Tabii değil mi ya?.. Neyse ehemmiyeti yok.. Sen anahtarı bana ver, ben adamlarımdan biriyle göndertirim..

Elinor, bir lahza tereddüt etti. Sonra rolünü oynamaya devam ederek:

— Ama, dedi, sahibi çıkmazsa kasadaki eşya benim olur.. Böyle bir nizam olduğunu, bir zaman gazetede okumuştum..

Kocas, dalgın, söylendi:

— Canım, kasada bir şey olduğunu ne biliyorsun?.. Belki de bombadır.. Ama bir şey varsa, tabii kasadaki senin hakkın.. Emanetçi kasaları talimatında böyle bir şey olduğunu ben de biliyorum.. Durbakayım.. Yarın ben Pennsylvania istasyonunun önünden geçeceğim.. oralarda bir işim var.. Kendim uğ-

rar bakarım..

Ertesi akşam Steve, eve elleri boş dönünce Elinor, dayanamayıp sordu:

— İstasyona uğradın mı Steve?..

Kocas, yine dalgın cevap verdi:

— Uğradım.. Kasa boştu.

Elinor fena halde şaşalamıştı:

— Peki kasa boşdıysa, son defa anahtarı almış olan kimse, neye deliğine bırakmamış..

Steve, karısının yüzüne bakmadı. Yalnız:

— Kimbilir?.. Belki de unutmuştu.. dedi. Hem başka türlü de olabilir. İstasyonlar civarında bir sürü serseri dolayıp duruyor. Birisinin, bir kasaya eşya bıraktığını gözleyince anahtar uydurup aşırması olabilirler.

Elinor, düşünceli bir tavırla:

— Evet!.. Böyle olması muhtemel dedi. İçeriye eşya konurken gözetliyor olacaklar.. Sonra da gelip soyuyorlar zahir..

İçinden de: "Elveda güzel kürküm!" diye düşündü.

Aradan aylar geçmişti. Elinor'un hayalinde taptaze duran Miami tatili, gittikçe siliniyor, sisleniyordu. Avusturalyadan, Smith'den iki

mektup almıştı. Adam, her mektubunda biraz daha hararetiydi. Üç çocuğu ve kendisiyle meşgul olacak zarif bir kadına ihtiyacından bile behsetmeğe başlamıştı. Fakat Elinor, cevapları mümkün mertebe geciktirmeyi munasip buluyordu. evli bir kadına, bir yabancıyla mektuplaşmak yakışır mıydı?..

Birgün, bir tiyatronun önünden geçerken Gledis'le kendisine bir билет almak istedi. Fakat çantasına bakınca, yanında hiç para almamış olduğunu gördü. Kocasının yazıhanesi o civardaydı. İki senedir yazıhaneye uğramamıştı. Gidip kocasından biraz para istemeği düşündü.

Binadan içeri girince dosdoğru asansöre yöneldi. Kocasının katına çıktı ve yazıhaneye girdi. Kendisini geniş bir bekleme salonuna aldılar. Bir tarafta büyük bir yazıhane başındaki daktilo makinesinde yazı yazan sarışın kâtibeye, sayı hayret denecek kadar güzel bir kızdı. Ziyaretçi bayana, başını kaldırıp bakmadı bile. Elinor, şefi görmek istediğini söyleyince de:

— Meşguldür. Biraz bekleyin! dedi.

(Devamı 14 üncü sayfada)

Ve acı acı güldü:

— Ya Froylayn. Bizim pancur-larımız demir parmaklıdır. Bah-çenin etrafını beş metre yüksekli-ğinde bir duvar çevirir ve geceleyin bahçede dört tane azgın bekçi köpe-ği gezer. Öyle berbat hayvanlardır, ki havlamaya bile lüzum görmeden ısırtıverirler. Geceleri bahçede dolaş-manızı hiç tavsiye etmem.

Patrisya sararmıştı, lâkin kork-tuğunu kat'iyen Grunda sezdirmek kararındaydı. Ve yukarıdan a-şağı bir eda ile:

— Canım, dedi. Mademki maksadınız kardeşimi ele geçirmek, beni ne diye burada tutuyorsunuz?

Aksak Bacak yine güldü:

— İngiliz gizli teşkilâtının en kıymetli memurlarından biri olan bir dostum vardı. Bana daima: «İn-sanın yayında iki ok olmalı!» derdi. Ya kardeşiniz ele geçmezse, o za-man yarım milyonunu kim verecek? O zaman parayı sizden alaca-ğım küçük bayanım. Bence parayı veren ha o olmuş, ha siz olmuşsu-nuz. Tek para ele geçsin de..

Genç kız, uzun uzun Grunda baktı:

— Yani kardeşim gelmeseyse bile siz bu parayı benden koparacaksın-ız, öyle mi?

— Çok zeki bir bayansınız kızım.

— Ya ben size, benden metelik alamıyacağınızı söylersem..

Adam yavaşça mırıldandı:

— Bu söze cevap olarak, bana aksilik etmenin çok tehlikeli oldu-ğunu söylerim kızım.

Susmuştu. Hasıl olan sükûnet i-çinde bir motor sesi duyuldu. Grund ayağa kalktı, topallıyarak pencere-ye kadar gitti. Perdeleri araladıktan sonra genç kıza:

— Buraya gelin! dedi.

Giriş kapısının önünde bir oto-mobil durmuştu ve bir adam şoföre talimat vermek için eğilmişti. Bu, demince kütüphaneden çıkan tek gözlüklü adamdı. Grund devam etti:

— Bu bay, Alman ordusu erkânı harbiyesinden bir subaydır. Alman silâhları hakkında edindiğim malû-matın çoğunu ondan alırım. Ekseri-si Fransadan alınmış mühim para-lar verdim kendisine. Fakat cimri bir adam ve benim aldığım komis-yonu bile kıskanıyor. Bu yüzden şimdi aracısız olarak doğrudan doğ-ruya Fransız erkânı harbiyesiyle münasebete geçtiğini sanıyor.

Aksak Bacak bir an durdu ve e-lini uzatarak söylendi:

— Şunun kellesine dikkat ediniz kızım. Çünkü bu kelle, az bir zaman sonra gövdesinden ayrılacaktır.

Patrisya dehşet içinde geriledi. Şimdi Aksak Bacağın bu adama ne-den bu kadar soğuk davrandığını an-lamıştı.

— Bu dediğim doğrudur. Yarım saatte Alman hududuna varacak. Nazi yüksek makamlarının bunun ihanetine dair bütün malûmatı vak-tinde almalarını temin ettim. Tev-kif edilecek ve... mabadini de ta-hayyül kabiliyetinize bırakıyorum.

Bu sözü bitirince perdeleri bırak-tı. Otomobil de hareket etti. Sonra:

— Aptalın biri, dedi, eminim, ki siz, ona nisbetle daha tedbirli ve uslu davranacaksınız. Kardeşiniz gelir gelmez üçümüz baş başa verip bir konuşma yapar ve vesikalar mu-kabilinde parayı ne şekilde alacağımızı tesbit ederiz. Biraderiniz gelmez-se sizinle ikimiz baş başa verir, hal-lederiz bu işi. Bu arada ihtiyatsızca hareketler yapmamanızı tavsiye e-derim. Baltazar şatosundan kaçma-ya çalışmayın, sonra: Sıhhatçe za-rar görürsünüz.

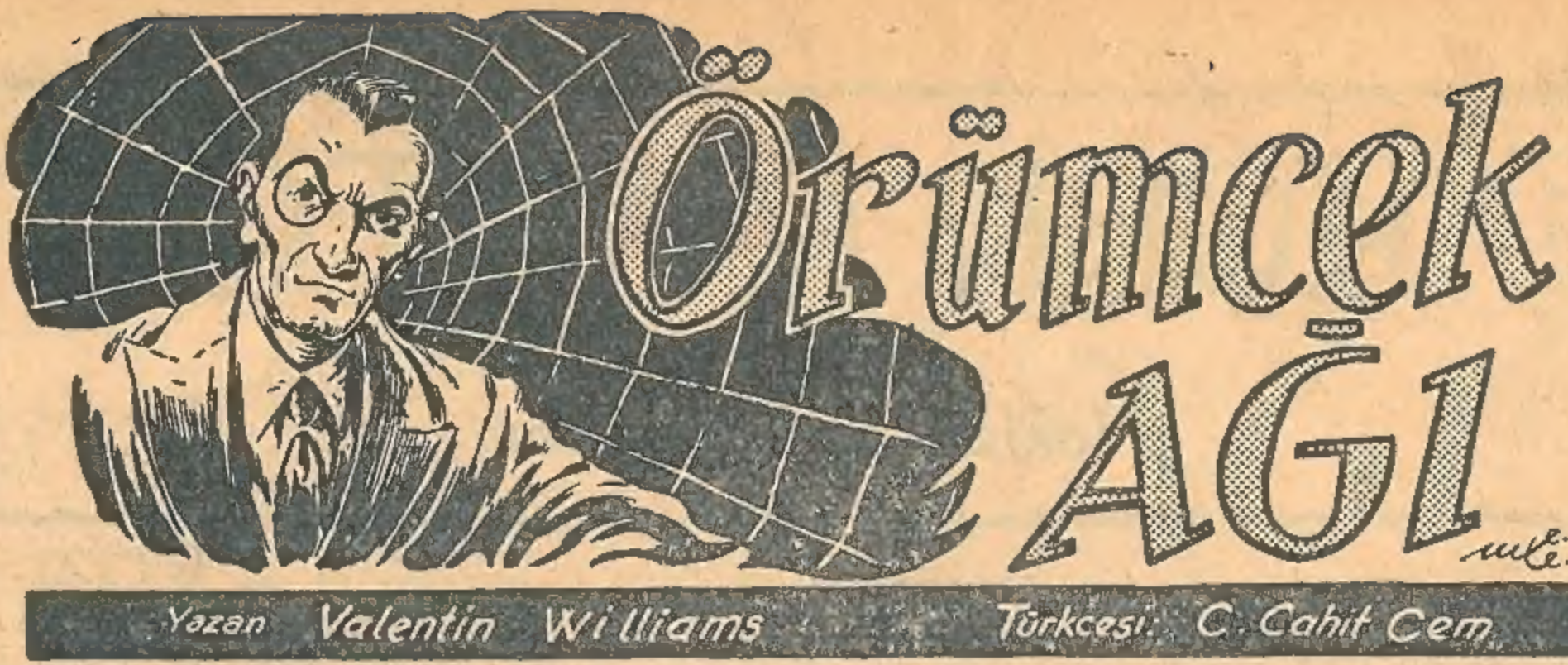
Susup hemen yine ilâve etti:

— Hele sakın bayan Şratı satın almaya teşebbüs etmeyin.

Patrisya Feyn, bir nükte yaptı:

— Zaten buna imkân kalmadı. Çünkü nekadaram param varsa Bayan Şrat hepsini güzelce bir aşırılmış..

İri yarı casus, şen bir kahkaha savurdu:

Büyük ve Heyecanlı Casus romanı: 31

— Yok canım? Mükemmel! De-mek, ki sadakat imtihanından ka-çınmak istedi. Fevkalâde kadındır şu Anna.

Birdenbire edası değişti:

— Bize bir ziyaretçi var galiba..

Pencerenin dışından bir otomobil geçmişti. Kapının önünde durunca içinden iki adam indi ve arkasından da koyu renkli bir pelerine sarın-mış bir kadın görüldü. Aksak Ba-cak, hemen kapıya doğrularak ses-lendi:

— Anna! Anna!

İhtiyar cadı görünmekte gecik-medi. Grund, kadına bir emir fırla-tarak hole çıktı. Frav Şrat, genç kıza:

— Siz odanıza dönün Bayan! de-di. Efendinin emri böyle!

tükenmez bir oyuna dalarlarken Dallas da salonda bir aşağı, beş yu-karı gezinmeğe koyulmuştu. Dışarı-da yağmur, kovalardan boşanırca-sına yağıyor ve salonda yanan soba da içerinin havasını dayanılmaz bir sıcaklığa boğuyordu. Binbaşı Harti-gan, öğle yemeğinde bira içtiyse de, içindeki sıkıntıyı gideremediği için yemekten sonra da birkaç kadeh konyak yuvarladı. Dallas, bu hale sinirlenmişti:

— Bu işe başlarken bana içmiye-ceğine dair söz vermemiş miydin? dedi.

Hartigan aksileşti:

— Verdiyse, ömrümüzün sonuna kadar ağzımıza bir şey koymıyaca-ğız demedik ya!

Dallas:

« Şunun kellesine dikkat edin. Bu kelle biraz sonra gövdesinden ayrılacaktır! »

Patrisya, bir an tereddüt ettiyse de itaat etmeği daha doğru buldu. Grund, kütüphanenin eşğinde dur-muş, atak bir tavır almıştı. Yüzün-de öyle bir zafer edası vardı ki genç kızin bile dikkatini çekti. Grundun gözlerinin baktığı yere bakınca, içe-riye giren kadını gördü.

Bu, yüzü sapsarı kesilmiş olan Lizelotte idi. Lâkin Patrisyanın da-ha fazla bir şeyler görmesine imkân kalmadan ihtiyar cadı, kendisini çe-ke çeke hızla merdivenlerden yuka-rıya sürüklemişti.

GÖLDEKİ EV

Dört arkadaş, öğleye kadar Altın Gül otelinin küçük yemek salonun-da işsiz güçsüz ve merak içinde bek-leşirken, sıkıntıdan patlamak rad-delerine gelmişlerdi. Bayan Aygelin trende çalışan kocası görünmemiş ve otelci Mayerin o civarlarda bir tayyare inip inmediğine dair tele-fonla dört bir tarafa soruşturması da bir netice vermemişti. Bir çek-mecedan eski ve yağlı iskambililer çıkarmış, Hartiganla Kant, bitmez

— Ne demek istiyorsun? dedi.

Binbaşı alaylı alaylı güldü:

— Eh öyle ya! Baksana hâlâ başladığımız yerdeyiz. Bu gidişle ömrümüzün sonuna kadar Ceymis Feyni aramakla vakit geçireceğiz.

Dallas da içerlemişti:

— Şimdi yalnız bir kişiyi değil, kız kardeşini de arıyoruz. Burası-nı unutma! dedi.

Hartigan, birdenbire masaya bir yumruk yapıştırdı:

— Eyy.. Yeter artık bu imalı söz-ler. Anladık, kızcağız benim yüzüm-den kaçırıldı. Fakat bir kere olan oldu artık. Boyuna gevelemekte mâ-na var mı? Hem sonra müsaadenle şunu da söyliyeyim, ki eğer Kantla sen Grundla karşılaştığınız gece korkunuzdan ne halt edeceğinizi şa-şırtmasaydınız, bütün bunlar olmya-caktı. O mel'un herifi ele geçirdik-ten sonra beynine bir kurşun sıkıp canını cehenneme yollamak varken, bal gibi kaçırdınız elden. Yalan mı söylüyorum yani?

Dallas, birdenbire ayağa kalk-mıştı:

— Yeter artık! diye bağırıldı.

Ve odadan dışarı çıkıverdi.

Dışarısı nemliydi ama yağmur kesilmişti. İngiliz yürümeğe koyul-du. Az sonra Kant da peşinden koş-muş, yetişmişti:

— Sen Hartiganın söylediklerine aldırma, dedi. İkide bir kızın başı-na gelen bu felâkete sebep olduğun-u hatırlatıyorsun. Fena içerliyor. Unutmak için habire kafayı çekiyor.

Dallas başıyla tasdik etti.

— Biliyorum. Biliyorum ama söy-lemeyen de edemiyorum. Kızcağızın, bu mel'un haydudun eline geçtiğini düşündükçe delirmedişime şükret.

Fransız:

— Bu düşüncende yalnız de-ğil-sin! dedi.

Dallas:

— Bu sabah hepimiz fena halde sinirliyiz, diye cevap verdi. Bunda şaşılacak bir şey yok. Boş boşuna beklemek sinirlerimizi harap ediyor. Bir şey olsaydı da ne olursa olsaydı!

— Dur bakalım Dallas, daha ser-güzeştimizin sonuna gelmedik. Ya-rının bize neler sakladığı ne ma-lûm?

Dallas heyecandan titredi:

— Böyle konuşma, dedi. Beni â-deta korkutuyorsun. Bizim böyle iş-siz güçsüz durmamız kötü bir şey ama Patrisya Feynin, baygın ve mu-kavemetsiz bir halde bu vahşi kera-tanın eline düştüğünü düşündükçe istikbalden fena halde korkuyorum.

Birden arkadaş, kolundan tut-muştu.

— Gelene bak! diyordu. Bir ha-ber var galiba!

Volf otelin merdivenlerine tır-manmış, sesleniyordu:

— Dallas! Kant!

İkisi birden ona doğru koşular. Hep birlikte lokantaya girerler-ken Fon König:

— Bartelsden yeni haberler al-dık, dedi.

Salonda kalın ve kürklü yakalı bir palto giyinmiş biriyle otelci Ma-yer konuşuyordu. Volf, adamı gös-tererek:

— Bayan Aygelin kocası, dedi. Anlattığına göre Bartels, otomobil ile yarım saatlik bir mesafede Vild-sey adlı bir yerdeymiş. Geceleyin şo-förünü gönderip Bayan Aygelin al-dırtmış ve kendisiyle yanında bulu-nan bir delikanlıya hizmet edeceğin-i bildirtmiş.

Otelci, sözü tamamladı:

— O delikanlı hastaymış. Her Aygel sizinle beraber gidecek bay-lar, yoksa siz yolu yalnız başınıza kat'iyen bulamazsınız. Kendisi za-ten geçen sene de karısını görmeğe oraya gitmişti. Onun için yolu mü-kemmel biliyor. Vildsey bu havalin-in en küçük göllerindendir. Bartel-sin orada bir evi var. Aşağı yukarı oranın tek evi. Geçen sene de ora-da bir bayanla beraber kalmıştı da, Aygelin karısı, yine hizmetlerini görmüştü.

Dallas, birdenbire alâkadâr ol-muştu. Almanca sordu:

— O bayanın adı neydi? Sakın Bayan Lizelotte Valdek olmasın?

Aygel başıyla tasdik etti ve ce-vap verdi:

— Ya! Tastamam oydu bayım!

İngilizin yorgun yüzü birdenbire ışıkanmış gibiydi. Arkadaşlarına dö-nerek söylendi:

— Şimdi bir mesele var: Acaba Aksak Bacak Lizelotteden, Bartel-sin evinin yerini öğrendi ve oraya yetişt mi? Eğer henüz oraya var-madıysa belki de aynı anda varır ve o zaman, şansımız varsa bir taşla iki kuş vururuz.

Artık keyifsizliği kaybolmuştu ve eski azimli ifadesi yine yerine gel-mişti. Pencereden dışarıya bakarak devam etti:

— Hepimiz şu otomobille sığabi-liriz, Aygel, Kant ve ben önde otu-ralım. Volf ile Hartigan da arkada otursunlar. Tabancalarını almayı unutmayın!

(Arkası var)

BOZUM

Yazan: M. YAMAN

Açıkgoz geçinenlerdendi. Nereden ekmek çıkaracağını şıp diye kestirir, hemen de konardı.

Hiç bilmediği bir lokantaya gitse, kendisine yemek ısmarlayacak insanı şıp diye bulur ve masasına çökerdi. Bütün bunlar için bir kat elbise, biraz çene yeterdi ona. Sevimli yüzlü, sempatikti yani.

Plâjın gazino kısmına girince, uçta, kumluğa doğru oturmuş, beyaz elbiseli, halinden paralı olduğunu sezdiği birisini gözüne kestirdi. Böyle yalnız oturan insanlar, hele plâj gazinolarında, muhakkak arkadaş ararlardı. Yanına sokuldu:

— Ooooo, dedi. Siz ha?..

Hemen de elini uzattı. Böyle damdan düşer gibi selâm verip el uzatanın kim elini sıkamaz? Elbette boş bulunur. Boş bulununca da elini uzatır. Eh el sıkışan iki insanın çabuk kaynaşması da mümkündür.

Fakat bu beyaz elbiseli adam, elleri pantolonunun cebinde, bacaklarını gerip sandalyesini iki arka ayağı üzerine kaldırmıştı. Kendisine uzanan ele boş verdi.

Açıkgoz Cevdetin eli havada kaldı.

— Sizi tanıyamadım.

Cevdet kızardı:

— Ben aldanmışım efendim. Fakat bir tanıdığa okadar benziyorsunuz ki. Affedersiniz. Rahatsız ettim.

— Yok canım. Ne rahatsızlığı..

Sanki bu davetti. Cevdet elleriyle aranıp en yakın sandalyeyi altına çekti. Meraklanmış gibi tabakasına sarıldı. Kendisi almadan beyaz elbiseliye uzattı. Fakat o yine boş verdi:

— Yanıyor işte sigaram.

Hakikaten masadaki tablada dolma gibi bir pro yamıyordu. Açık göz,

bu ikinci bozumdan da yılmadı. O-turmuştu artık. Kumlukta yuvak tuvak yuvarlanan güzel kadınları, onların arasında kıllı, marsık erkekleri seyre daldı. Ara sıra da beyaz elbiselinin gözlerini takip ediyor, hangi yosmalara baktığını arıyordu. Hemen de sezdi ve sesini tatlılaştırarak:

— Şu üç dilbere bakın, dedi. Üçü de güzel hani...

Beyaz elbiseli sordu:

— Hangi üç güzel?

— Birisinin sarı, öbürünün kırmızı, ötekini mavi mayosu var. Gördünüz mü?

— Evet, ben de onlara bakıyordum.

Bu sefer tutturmuştu işte. Herifin zavıf tarafını yakalamıştı.

— Güzel oldukları kadar da biraz hoppa şeyler, dedi. Siz de güzel-den iyi anlıyorsunuz hani.

— Anılarım biraz.

— Hani şu üç güzelin biriyle işi pişirmek ömür olur. Hallerine bakılırsa bu da pek güç birşey değil.

— Nereden anladınız bunu?

— Ben şıp diye çıkarım. Kadın tavlama da birinciyimdir. Zaten buraya gelenler pek de fazla nazlı cinsten değiller.

— Canım hepsi de oynak değil-ler a.. İçlerinde aile kadınları da bulunur.

— Bulunur, bulunur amma bu bizimkiler aile kadını değil.

— Hangi bizimkiler?

— Canım işte şu mavi, sarı, kırmızı mayolular.

— Nereden anladınız?

— Ben çıkarım dedim a. Eğer benimle arkadaş olursanız, yani benim becerikliliğimden faydalanmak isterseniz göreceksiniz.

— Ne göreceğim?

— Meselâ şu üç güzeli aramızda bölüşsek. Siz masrafı yüklerseniz, ben de onları kafese koymağı üstüme alsam. İşinize gelmez mi?

— Gelmez..

— Neden beğenmiyor musunuz?

— Beğenmesine beğeniyorum. Güzelliklerine diyeceğim yok.

— Öyleyse paranız yok.

— Allaha şükür o da var.

— İnsanda hem para, hem istek olur da bu fırsatı kaçırmı? Bir daha ele geçmez bunlar.

— Vallahi ben bu tasada değilim. Zaten bir yere kaçacakları da yok.

— Neden yahu?

— Neden olacak? Birisi karım, ötekiler de baldızlarım.

SİNEMA

Dan Duryea

Hayatı

Beyaz perdenin sevimli fena adamı Dan Duryea 23 Ocakta New York'da dünyaya geldi. İlk niyeti reklâmcılık tahsil etmekte. Mektepte okurken tiyatroya merak sarıp piyeslere çıkmakla beraber mezun olunca reklâmcılık işine atıldı. Altı sene sonra ağır bir hastalık geçirdi. Bunun neticesi olarak daha az yorucu bir işe girmek mecburiyetinde kaldı ve sahne hayatına atıldı. Bir müddet sonra piyeslerin baş rollerine çıkmağa başladı ve The Little Foxes - Ölünceye Kadar piyesinde büyük bir muvaffakiyet kazanarak Samuel Goldwyn'in gözünü çekti. Goldwyn bu piyesi filme çekmeğe karar verdiği zaman Dan'ı de Hollywood'a davet etti.

Filmleri

İlk filminde fena adam rolü yapan Dan bundan sonra ekseri filmlerde fena rollere çıktı. Ateş Parçası, Ümitsiz Gençlik, Penceredeki Kadın, Kızıl Fener, Siyah Melek gibi filmlerde kendini gösterdi. Son filmleri River Lady ve Criss Cross'dur.

BABA ÖĞÜTLERİ:

SAYIN MEMUR!..

Sayın Memur!.. Bu sözü baba nasihatı bil: Çabuk yükselmek için, öğren bir yabancı dil. Banka ve şirketlerde fazla lisan bilenler, Büyük vazifelere geçiyor, birer birer.

Sanma ki güçlük çeker, zorlukla bunalırsın, Bu pek kolay usuldür: Bir LINGUAFON alırsın. Öğretmene lüzum yok.. başarırsın pek çabuk, Bununla ders alıyor Avrupada her çocuk.

Yükselmek istiyorsan mektup yaz bu adrese, LINGUAFON gönderelim, bugünden başla derse.

LINGUAFON ENSTİTÜSÜ
Ankara Caddesi İSTANBUL

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası.

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

KAZAZEDE

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Bendell, ayaklarına çarpan suların serin teması ile kendine geldi. Birkaç dakika kamıldandıktan durdu, etrafına bakındı, nihayet karada ve emniyette olduğuna kanaat getirerek güçlüğü doğruldu. Yavaş yavaş başına gelenleri hatırlamaya başlıyordu. Yatı kayalara çarparak parçalandıktan sonra misafirleri ile beraber Okyanusun azgın dalgalarının kucağına atılmış ve hayatında ilk defa olarak ölümler karşı karşıya gelmişti.

Kumları üst üste yığarak başını güneşin yakıcı ışıklarından koruyacak bir siper hazırladıktan sonra kendisini yürüyemeyecek kadar halsiz hissederek tekrar yere uzandı. Tam dalmak üzereyken üstüne koyu bir gölgenin düştüğünü farkettiler ve gözlerini araladı. Karşısında, güneşten bronz rengi almış çıplak ve kıllı bir çift bacak gördü. İrkilerek toparlandı. Bu uzun boylu bir beyaz adamdı ve gülümsüyerek Bendell'i süzüyordu. Sırtında beyaz açık yakalı bir gömlek, ayağında da kısa bir keten pantolon vardı. Asıl işin tuhaf tarafı, adamın sol gözünde, siyah kordonunun ucu gömleğine bağlı, altın çerçeveli bir monokl taşıması

mıştı. Belki Pegasus gemisini hatırlarsınız. Yalnız ben sağ kaldım. Aşağı yukarı altı aydır buradayım.

Bendell şaşırdı: «Altı ay mı dediniz?»

«Hemen hemen öyle!»

«Fakat, hiç buradan gitmeye çalışmadınız mı? Gemilerin rotası üzerindeyiz zannediyorum. İşaret vermek için ateş filân yaksaydınız bari.. Muhakkak görüp sizi alırlardı..»

Yabancı ayağa kalktı, hiddetle miş benzeyordu.

«Gitmek istemiyorum.. dedi. Bu adadan ayrılmadan evvel bitirmem lâzım gelen bazı işler var. Ateş yakasaydım mutlaka bir gemiden bunu görürler ve beni kurtarırlardı. Ama bunu şimdilik istemiyorum.

Peşisıra sessizce yürüdü ve onun sahilde, kayalar arasındaki küçük bir kovuktan içeri girdiğini görerek biraz daha ilerledi.

Birdenbire gözleri hayretle büyüdü. Mağaranın ağzında bir kısmı acılmış olan bir yığın istiridye duruyordu. Fakat asıl onu şaşırtan şey, içeleri ağız ağızına inci dolu hindistan cevizi kabukları çıkmıştı. Kovuğun önünde oturan adam arkası dönük olduğundan Bendell'i görmüyor ve bıçağı ile istiridye birbiri ardısıra açarak milyonlar değerindeki işine devam ediyordu.

Bendell ayaklarının ucuna basarak sessizce yabancıya yaklaştı. Artık bu hazineye sahip olmaktan başka hiç bir şey düşünmüyordu. Derken gözüne adamın yanbaşı, yerde duran tabanca ilişti. O kadar sokulmuştu ki kulağına açılan kabukların çıtırdısı bile geliyordu. Bir adım daha atınca silâh elinde olacaktır.

Tabancaya uzanıp onu gürültü et-

meden kendine doğru çekti, sonra çabucak uzaklaşıp tenha bir yerde silâhı iyice muayene etti. İçinde bir tek kurşun vardı ve o şimdi bu kurşunu hedefine isabet ettirmek mecburiyetindeydi.

Geri dönüp adamı görünceye kadar yürüdü. Son adımını atarken ayaklarının altından yuvarlanarak suya düşen bir taş parçasının çıkardığı sesi duyan yabancı irkilerek yerinden fırladı, döndü, bıçağını avucunda sıkarak Bendell'e doğru yürümeye başladı. Sol gözündeki monokl düşmüş, göğsünde sallanıyordu. Yüzü, vahşi bir hiddetle buruşmuştu.

Bendell vakit kaybetmeden dikkatle nişan alarak tetiği çekti. Adam olduğu yerde bir kaç kere sallandı ve kayaların dibine düşerek hareketsiz kaldı.

Bendell hemen incilerin yanına koştu ve hepsini kulübeye taşıdı. Günün birinde tekrar geri gelip kıyı boyunca uzanan bu paha biçilmez servetin hepsini memleketine götürebileceğini düşünerek istiridye yataklarını iyice gözden geçirdi. Şimdi artık sıra ateş yakmak çarelerini bulmaya gelmişti. Ölümler üzerini ve kulübenin her tarafını defalarca aradı, Hattâ şüphelendiği bir kaç yerde parmaklarıyla toprağı kazarak gizli çukurlar keşfetmeye çalıştı.

Saatlerce uğraştı, kanter içinde kalmış, fakat hiç bir şey bulamamıştı. Birden bire korkuyla yabancıyı sözlerini hatırladı. Adam herkesin burasını, üzerinde hiç bir insan yaşamayan bir ada olarak tanıdığından bahsetmiş ve iki haftalık yiyecekleri kaldığını söyleyerek adada ateş yakacak hiç bir vasıtanın bulunmadığını ve bu işi yalnız kendisinin hususî bir usulle yapabileceğini bir kaç defa tekrar etmişti.

Bendell damarlarındaki kanın donar gibi olduğunu hissetti.. Mahvolmuş ve kendisini, kendi elleriyle ölüme mahkûm etmişti.

Cesedin yanına oturarak kötü kötü düşünmeye başladı. Tam o sırada gözüne bir şey ilişti ve hipnotize edilmiş gibi yerinden kalkarak ona doğru ilerledi. Bu, monoklun, güneş ışığı altında parlayan altın çerçevesiydi. Birden bire beyinde bir şimşek çaktı. Demekki adam gözlüğünün camını pertavsız gibi kullanarak ateş yakabileceğini söylemek istemişti.

Bendell'in monoklu yakalamasıyla elini ateşe değmiş gibi çekmesi bir oldu. Çerçevenin içinde cam yoktu. Tabancanın son kurşunu onu tuzla buz etmişti.

Vakit kaybetmeden, dikkatle nişan alarak tetiği çekti.

idi.

Bendell'e bir müddet daha baktıktan sonra hiç bir şey söylemeden eğildi ve onu omuzlarından tutarak kaldırdı. Ağır ağır yürümeye başladılar.

Çok geçmeden zeminine kuru otlar döşenmiş ufak bir tahta kulübe-ye geldiler. İçeride iki iskemle, ağaçtan yapılmış kaba saba bir masa ve bir köşede dağınık bir yer yatağı vardı. Duvarlardan tuhaf renkli kumaş parçaları sallanıyordu. Bir kenara Hindistancevizi kabukları yığılmıştı. Yabancı adam bir tanesini alarak dışarı çıktı ve biraz sonra geri dönerek Bendell'e kabuğun içindeki suyu uzattı. Yanına da içi meyva dolu bir tabak bıraktı.

Nihayet artık Bendell'in doymuş olduğuna kanaat getirerek söze başladı. Uzun zamandan beri hiç konuşmamış bir adam gibi kısa ve kesik cümleler kullanıyordu, tatlı bir sesi vardı, halinden de kültürlü bir insan olduğu belli oluyordu.

«Kazaya mı uğradınız?» diye sordu.

Bendell başını salladı: «Yatım gece yarısı bir kayaya çarptı. Benden başkasını, yani yattakilerden kimseyi görmediniz mi?»

«Hayır!» diye cevap veren yabancı, anlatmağa başladı:

«Ben de böyle bir kazaya uğra-

Bendell tuhaf bir hisle ürperdi:

«Fakat... ben ne olacağım? Hayır, sizin mânâsız işleriniz yüzünden burada kalamam ben.. Şimdi hemen bir ateş yakacağım ve...

Yabancı adam sert bir sesle sözünü kesti: «Ateş yakmayacaksınız, dedi. Ben de iki hafta sonra gitmek mecburiyetinde kalacağım. Zira yiyecek mevcudu ancak o zamana kadar yetecek. Görüyorsunuz.. Karnımı hindistancevizi, muz ve eğer bulabilirsem çiğ balıkla doyuruyorum. Pek iştah açıcı şeyler değil, fakat sıhhi ve besleyici şeyler... İki haftaya kadar bunlar da tükenecek! O da, eğer fazla aç gözlülük etmezsek...

Bir an sustuktan sonra:

«Belki hâlâ ateş yakmak fikrinden vazgeçmediniz, diye devam etti. Ben de denizciyim ve denizcilerin elinden çok şey gelir. Ancak bu adada ateş yakmaya imkân yok. İki hafta sonra yiyeceğimiz kalmayınca ben bu işi yapacağım..»

«Şimdi artık ayrılalım.. Her gün erkenden çalıştığım yere gidip, güneş battıktan sonra dönüyorum. Siz de, beni takip etmemenizi tavsiye ederim. Her halde beni, tabancamı kullanmaya mecbur etmezsiniz...»

Aradan dört gün geçti ve nihayet bir sabah Bendell, yabancıyı peşinden gidip onun esrarengiz meşguliyetini keşfetmeye karar verdi.

KESKİN ZEKÂ

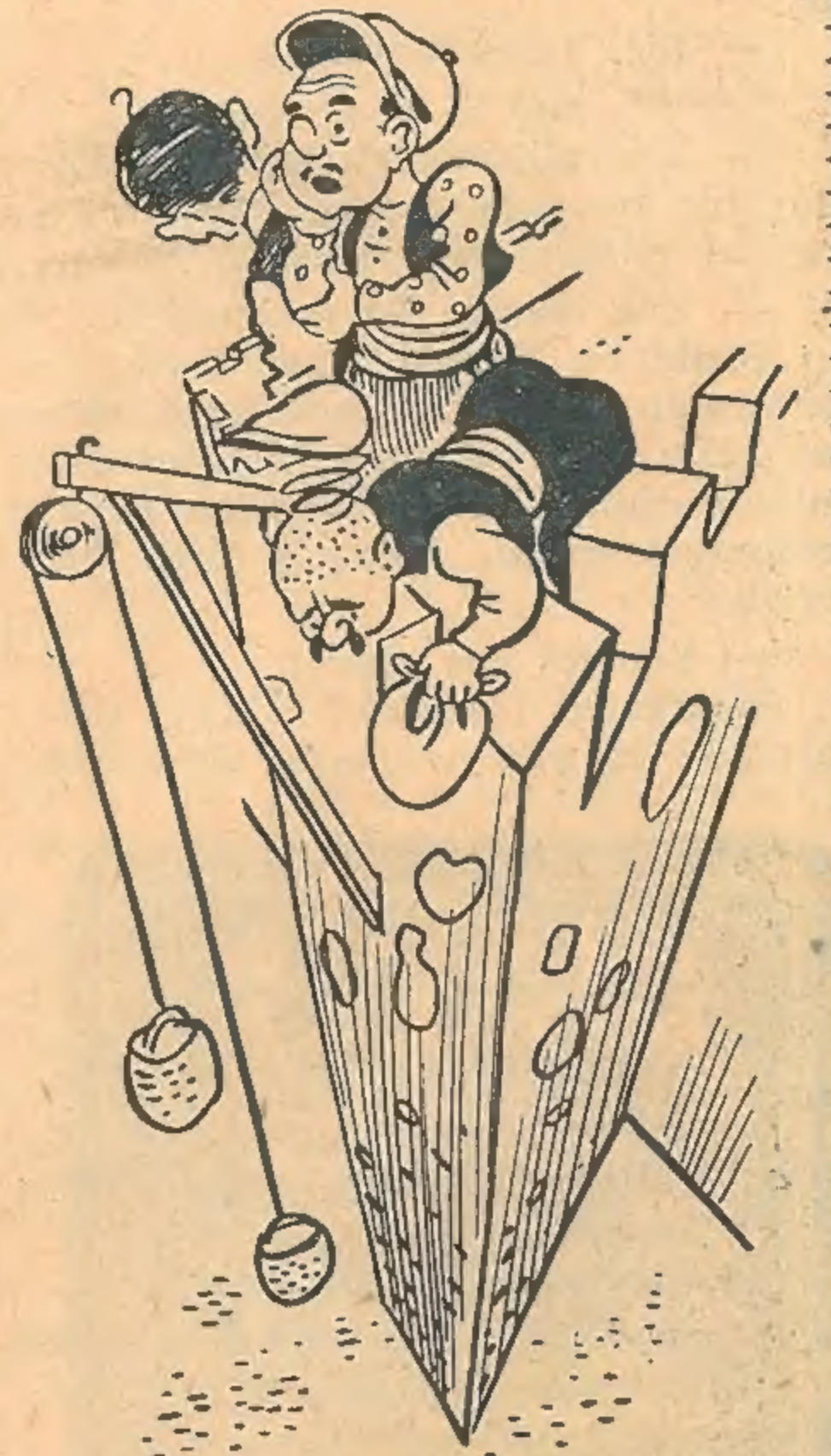
Kalenin bürcündeki odada, büyük bir kasa içinde saklı mücevherleri çalan üç hırsız, sessizce bürcün tepesindeki sahanlığa tırmandılar. Baktılar, ki orada ucunda demir bir makara bulunan bir varagele var. Bu varageleye asılı ipin iki ucunda da iki büyük sepet sallanıyor.

Üç hayduttan birinin ağırlığı 85, ikincinin 50 ve üçüncünün de 40 kilodur. Soydukları kasadan çıkarıp bir çıkın yaptıkları altınlar da 30 kilo geliyor.

Şimdi bürcün aşağıya inmek için teker teker varagelenin sepetine binmeğe kalksalar, varagele okadar hızla inecek, ki kafaları paralanacak. Fakat inen sepetle, çıkan sepet arasındaki ağırlık farkı 10 kilo varsa aşağıya iniş tehlikesiz olabilir. Herhalde hiç bir sepeti boş bırakmamak lâzım. Şimdi bu üç haydut, bu varagele ile nasıl kaçırlar?.

★ ★ ★

Geçenki Keskin Zekâ bulmacasında Bayan Selma çarşıya çıktığı vakit çantasında 200 lira vardı.

NAT PINKERTON

FENA İNCİN. MİŞ DÖRT BEŞ GÜN ÜZERİNE BAS MAMANIZ LAZIM. NE FECİ.. AMA NEY. SEKİ BURASI HOŞUMA GİDİYOR. ARKADASLARIMLA HABAŞ VERİYİM.

MİLİ İLE KONUŞSANIZ DAHA İYİ BAYAN..

HANSEN'E SORMAM LAZIM

BİLMEM.. BAY BLINKS'E SO. RAYIM..

KAPTAN KOR MORANA HA. BER YER. MEK LAZIM.

BU ESREARENGİZ KAPTAN KİM ALLAH ASKINA.. NE REDE BU ADAM NE ZAMAN GÖ RECEĞİMİ

ŞU ESREARENGİZ KAPTANINIZA SÖY. LEYİN LÜTFEN. ŞE. HİRDEKİ ARKADAS. LARINA BİR MEKTUP YAZMAM LAZIM. MERAK ET. MİSLERDİR. SÖYLERİM BA. YAN... AMA GİTME. DİĞİNİZİ DUYUNCA ÇOK KIZA. ÇAK..

GİTMEM DİYE TUTTURDU. RULETE BAYILIRMIŞ.. BU GECEKİ OYUNU GÖRMEK İSTİYORMUS. ŞEHİRE BİR MEKTUP GÖNDERMEK İSTİ. YOR.

SAĞMALAMA.. AMA DUR.. BİR KİN İSTEDİĞİ MEKTUBU YAZ SIN.. AMA YA ZINCA BANA GETİRİN..

HANSEN İZİN İSTİYOR.

MEKTUP YAZMANIZA İZİN VERİ. YOR İSTE KALEM KAĞIT

AMAKI BU NE NEZAKET. BU ADAMLA TANIŞMALI..

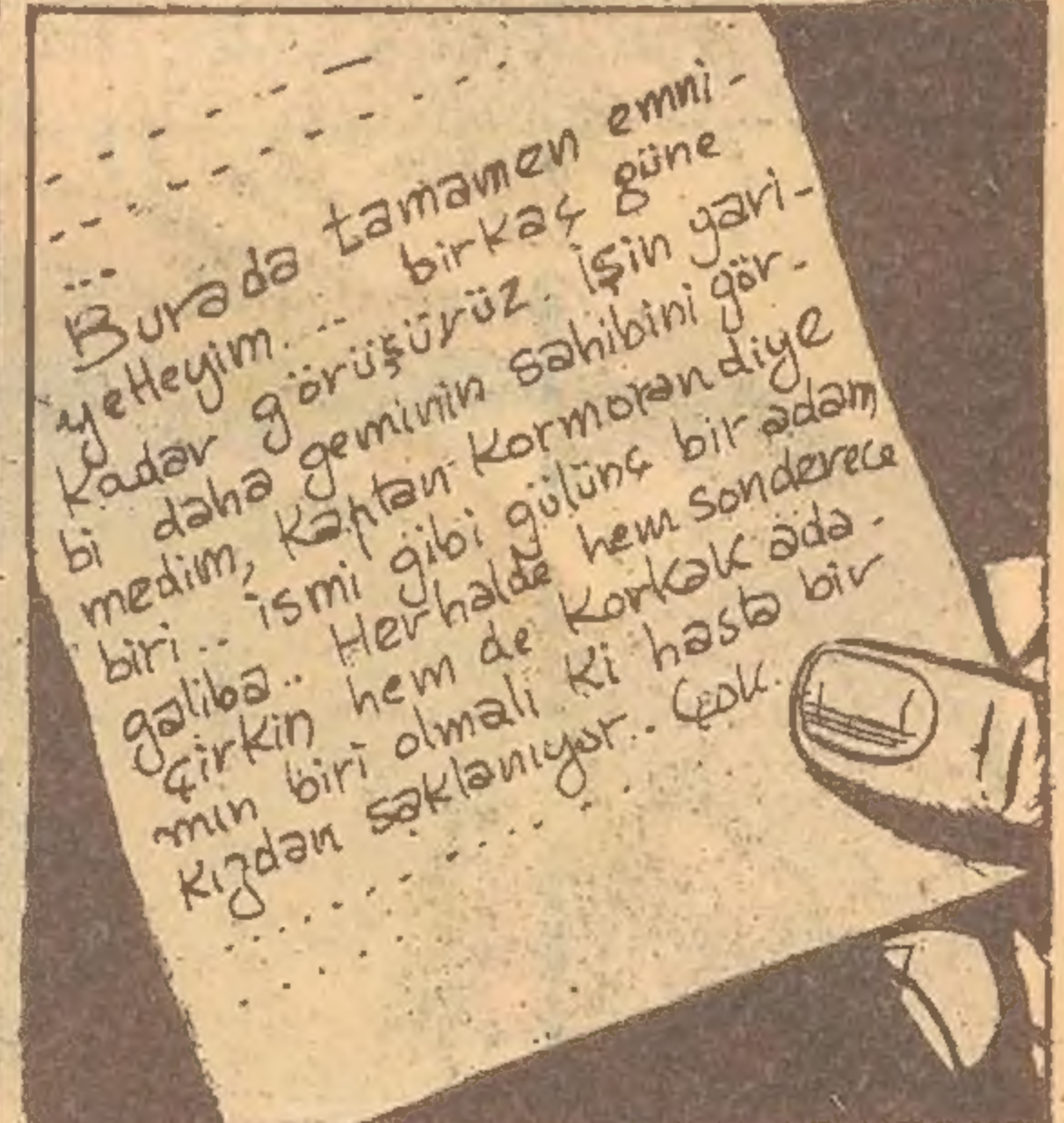

BU KİBAR KAP. TAN MÜHÜRLÜ BİR MEKTUBU BUHAR İLE AÇMAY. TABİ AKLIN. DAN BİLE GEÇİREMEZ. ŞİMDİ DÖR. YAN'NE Dİ. YEYİM.

İSTE MEKTUP QAYDANLIĞI GETİR EFENDİM MÜHÜRLÜ.

HANSEN MEKTUBU GETİRDİ

Burada tamamen emni. yeteyim... birkaç güne kadar görüşürüz. İşin gari. bi daha geminin sahibini gör. medim, Kaptan Kormoran diye biri.. ismi gibi gülünce bir adam galiba.. Herhalde hem sönerece. min biri olmalı ki hasb bir kızdan saklanıyor.. Çok.

BANA GÜLÜNÇ ÇİP. KİN, KORKAK DENE. GE CÜRET EDEN BU TERBİYESİZ KIZ NERE. DE?

RULET SALO. NUN. DA..

KAPTAN GİYİNDİ.

BLINKS'E SÖYLE O KIZI GE. TİRSİN.

ARKASI VAR.

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

PROFESÖR
KALLAK D-
PAK BEBE-
GİN ÜSTÜN-
DEKİ YAZI-
YI TETKİK
EDERKEN
HİRSİZLAR
SÜR'ATLE
ESRARENGİZ
MAĞARAYA
YAKLAŞIYOR.
LAP.

YALNIZ RUHLAR

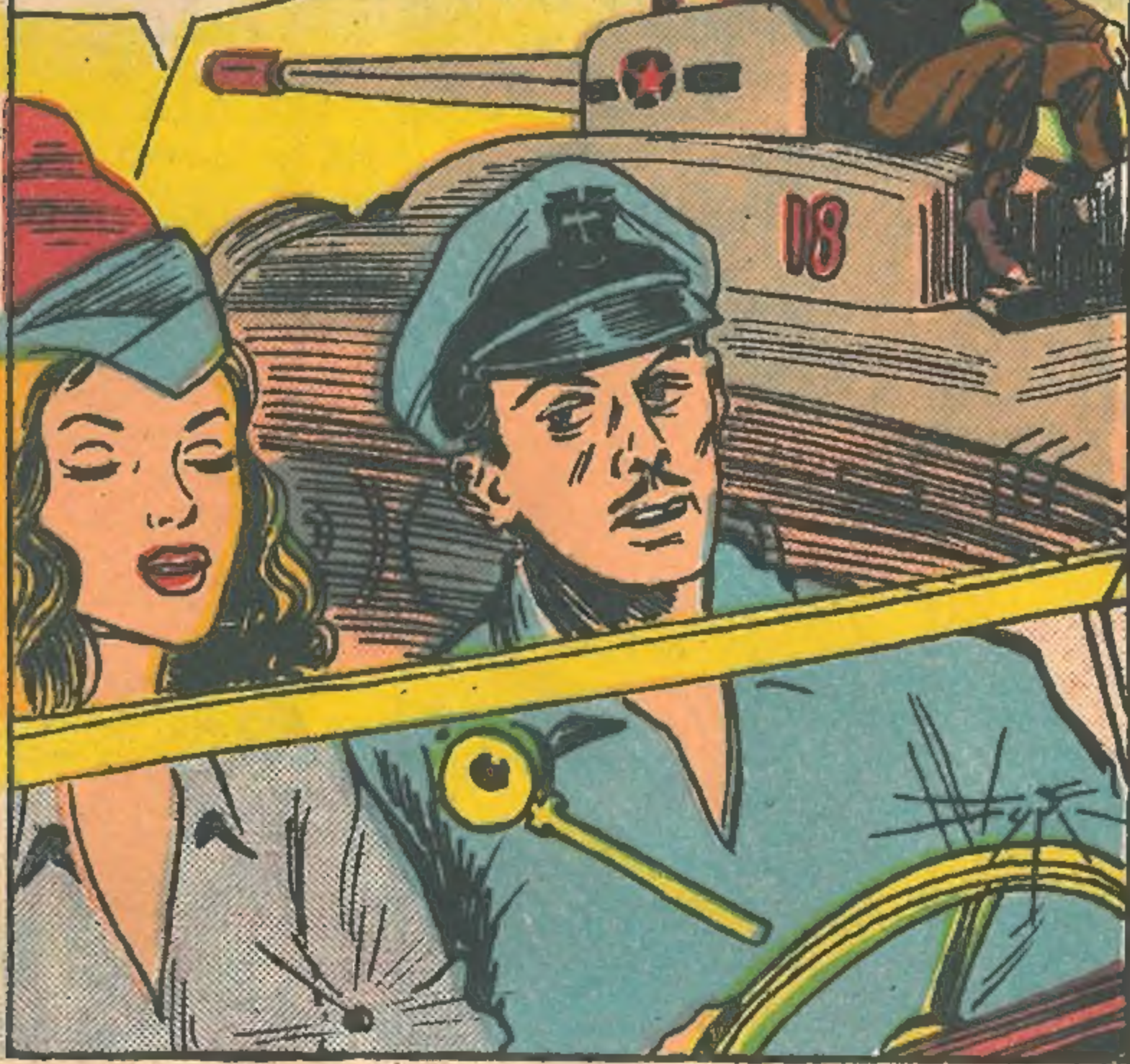
BİRMÜDDET SONRA.

JAPON-
LAR AR-
TIK BİZE
ÇOK YAKLAŞ-
TILAR. VAZİYET
KÖTÜYE DOĞRU
GİDİYOR. BEN BİR
AN EVVEL VATANIMA
GÖNDERİLMEMİŞİN
VERDİĞİM İSTİDA-
NIN CEVABINI
BEKLİYORUM.

GERİ ÇEKİLMЕКTE OLAN
BİR ORDUNUN HALİNDEN
DAHA FECİ BİR DURUM
YOKTUR. BU ASKERDEKİ
TEESSÜRE BAK!

13

25

ALÂ,
GELİYÖ-
RUM.

BAYAN CENİ,
SİZİ KOMUTAN-
LIKTAN İSTİ-
YORLAR.

CENİ DİLEKÇENİZ KABUL
EDİLDİ. İLK POSTA UÇAĞI
İLE SANFRANSİSKOYA HARE-
KET EDEBİLİRSİNİZ.

TEŞEKKÜR
EDERİM KOMU-
TAN. BEN DE HEYE-
CANLA BU ANI
BEKLİYOR-
DUM.

CENİ SANFRANSİSKOYA, GELDİĞİ İÇİN
ÇOK MEMNUNDUR. NİHAyet ŞU EL-
SA MESELESİNİ KÖKÜNDEN HAL-
EDİCEKTİR.

BAKALIM TAMAMIYLA APARTIMANI
TERK EDİP MARKDAN VAZGEÇECEK-
Mİ? AKSİ HALDE RESMİ MAKAMLAR-
IN MÜDAHALESİYLE İŞİ HALET-
MEK LAZIM GELECEK. SON ZAMAN-
LARDA SAN DA İŞİ GEVŞEK TUT-
TU GALİBA!

İŞTE NİHAyet EVİME
GELDİM. BAKALIM KA-
PIYI KİM AÇACAK?

BAYAN PARKER ÖZÜP
DILIYOR. KİMSEYİ KA-
BUL EDEMEYİCEK...

BAYAN
PARKER KİMSE-
Yİ KABUL EDE-
MEYİCEK Mİ?
TABİİ. ÇÜNKÜ
O BENİM...

YOLUMUN ÜSTÜNDEN GEKİLDE BANA MADAMIN NEREDE OLDUĞUNU GÖSTER. KENDİSİNE AIT OLMAYAN BİR SEVİ NASIL GASBEDERMİŞ GÖSTEREYİM ONA.

FAKAT BAYAN BEN!

ELNAYDIN BAYAN PARKER... BENİ BEKLEMİYORDUNUZ DEĞİLMİ? DAHA UZUN ZAMANEVİMDE KALAN YACAĞINIZI BİLİYORSUNUZ DEĞİLMİ?

CENİ/SİZ HA?

MARKIN GERİ GELİP DE SİZİ MÜDAFAA ETMESİ ARTIK OLMAYACAK BİR SEY. DEDİĞİM GİBİ YARINA KADAR BURADAN GİTMİŞ OLMALISINIZ.

ÖTEBERİNİZİ TAŞIMAK İÇİN SİZE BİR GÜN MÜSADE VERİYORUM. ÇÜNKÜ BURANIN SAHİBİ BENİM. HAKIKİ MADAM PARKER BENİM.

PEKİ, SİZİNLE KONUŞMAK MÜMKÜN DEĞİL. GİDECEĞİM, LAKİN BİR GÜN MARKA CEVAP VERECEĞİNİZİ DE UNUTMAYIN.

ELSA, KALBİ SİZLİYARAK SAADET YUVASI OLACAĞINI TAHAYYÜL ETTİĞİ APARTIMANI TERK EDİP PANSİYONA GİDER.

VİNE YANINIZA GELDİM BAYAN. BİRMÜDDET BENİ MİSAFİREDER MİSİNİZ? BASINDAN GEÇENLERİ ANLATIRIM SİZE.

ELSA YAVRUM GEİ.. GEL..

MARKIN NEDEN BANA KARŞI MUAMELESİNİN DEĞİŞTİĞİNİ ŞİMDİ ANLIYORUM. BURADININ ELİNDE OYUNCAK OLMUŞ. ŞİMDİ BEN NE YAPACAĞIM?

PANSİYONER OLARAK ESKİDEN KALDığım BAYANIN YANINA GİDERİM..

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 24

Kendisinden korkulan adam, çoktan sinmiş, canının telâşına düşmüştü. Fakat ortada bir karışıklık, bir şaşkınlık vardı.

Silâh sesini duyan iki kadın merdivenlere atılmışlardı. Onlar yukarıya çıkarken kendilerine ateş edildiğini zanneden iki arnavut hemen kaçmağa savaşımlardı. Bilhassa telâşlı zamanda, ayakları basamaklara alışık olmayan bu iki yabancı hemen ilk basamaklardan itibaren tekerlenerek orta kata doğru korkunç gü-rültülerle yuvarlanmağa koyulurken ki zavalı kadına, çarptılar. Dördü birden çığlıklar, homurtular arasında birbirlerine karışarak alt katı buldular.

Bağırıp çağırarak Behram ağayı kütüphane odasına kapatıp zarar vermesine engel olmak isteyen Civelek bu silâh seslerinden, şangırtılardan, çığlıklardan, Mansurun Şermin'e hücum etmiş olduğunu zannederek o da dışarıya fırladı.

Talâhsiz ve çapraşık hayatında ne vartalar atlatmış bulunan bu kadın, sofada Şermini görür, görmez üzerine koştu :

— Ne var, ne oluyorsun?

Şermin de afalladı. Demek Civelek serbestti? Fakat Mansur nerede? Ne oldu?

Civelek hemen vaziyete hakim oldu :

— Delilik etme. Haydi in aşağıya. Bırak onu elinden.

İşte bu sırada ikinci kata doğru yuvarlanmalar oluyordu. Civelek Şermini bileğinden tutarak Behramdan uzak tutup merdivenlere koş-turdu. Bu anda iki arnavut da bütün ağı ve sızılarına rağmen yerden kalkmış ve bu defa ayakları dolaşp zemin kat merdivenlerinden, karanlık taşlığa doğru yuvarlanmağa başlamışlardı. İki kadın yerde baygın yatıyor ve yukarıdan hâlâ Behramın feryatları geliyordu :

— Ya Allah! Ya Gafur.

— 20 —

Günlerce süren fırtına dinmiş ve o sabah ılık bir güneş, sabahın ilk saatlerinde yalının dağ tarafından Boğaza gülümsemeğe başlamıştı.

Henüz yatışan deniz, masmavi akıp gidiyor, erkenci yelkenciler akıntıya uyarak kayıp süzülüyorlardı.

Civelekle Şermin, iki kadını yataklarına götürmüşler, ufak tefek sıyrık ve ezikten başka bir sakatlıkları olmadığını görünce içleri rahat ederek Behramın kaygısına düşmüşlerdi.

Zavallı arap, bir iki daha döndükten sonra zayıf vücudu büsbütün takatten düşerek bayılmıştı. Bu gumbürtü üzerine yukarıya koştular. Onu kollarından, bacaklarından tutup güçlükle merdivenleri indirerek yüzüne, gözüne sular serptikten sonra yatağına uzattılar.

Civelek o zaman arnavutları başından savmanın çaresini düşündü. Her ikisini de birer taraftan yakalıyarak eline gümüş paralardan otuzar lira vererek kulağına ısıldadı :

— Git, beni vapur iskelesinde bekle. Sakın bir daha buraya gelme.

Arkadaşın da duymasın. Beraber kaçıp bizim köye gideceğiz.

Ayrı ayrı bu paraları ve direktifleri alan iki arnavut, yine birbirlerini müteakip, ağızları kulaklarına vararak yalıdan çıkıp gittiler.

İş Civeleğe düştü.

Şermin çok sinirliydi. Gidip Mansurla kavga etmek ve onu yalıdan atmak istiyordu. Fakat kurnaz kadın buna engel oldu. Kahvaltıdan sonra merdivenleri çıktı. Yatak odasının kapısını vurdu. Kapıyı Mansur açtı.

Yüzü tamamiyle göz yaşı içinde ve rengi sapsarıydı. Üzerinde büyük bir asabiyet görünüyordu. Bu asabiyet hastalık halindeydi.

Civeleği görünce tıkana tıkana sordu :

— Allahın zalimleri, benden ne istiyorsunuz?

Civelek bu feveran karşısında hiç yılmadı :

— Haksız söz söylemeyiniz, dedi. Hattâ bütün suçlarınızı hatırlıyarak makul olunuz. Burada insanların hayatına hükmetmeğe, hattâ insanların iffetlerine sataşmağa kal-

kan, gözyaşına acımayan, merhamet tanımayan sizsiniz. Ben olup bitenlerin hepsini biliyorum. Eğer dün gece Şermin sizi vurmuş olsaydı ben bunu cinayet saymam ve sizin vücudünüzü ortadan kaldırmak için hamamın külhanında parça parça yakardım.

Mansurun yağlı gözlerinde ıstı-rabın en korkunç akisleri belirdi. Kuru bir hıçkırık sıska ve sakat göğsü sarstı :

— Neye beni öldürmüyorsunuz?

Neye beni ortadan kaldırmıyorsunuz?

Civelek birden sakıneşti ve :

— Bütün bu hallerinizin karakterinizle ilgisi olmadığından sizi mazur görüyorum, dedi. Siz bunları bir hastalık halinde yaptınız. Hakikatte bu kadar fena bir insan değilsiniz. Sizin paradan, ihtirastan, kadından çok şefkate, akşanmağa, hakiki bir ilgi görmeğe ihtiyacınız var. Siz çok çekmiş, sevgiyi hakketmiş bir insansınız.

Mansur çözülüyor, gevşiyor, başı sıska omuzlarına gömülüyor, şimdi daha çok acı, daha çok ıstırap çekiyordu.

Birden boğularak ağlamağa, inlemeğe başladı ve :

— Gidiniz, dedi. Gidiniz, beni bırakınız burada. Benim ne paraya, ne

kadına, ne de insanlara ihtiyacım var. Ben, ben bir ıstırap külçesiyim. Ben, ben kendi varlığıma merhamet etmiyorum artık. Gebermek, ortadan kalkmak hepsinden hayırlı.

Birden tabancaya sarıldı. Onu hemen ağzına çevirdi. Tetiği çekti.

Fakat tabanca patlamamıştı.

Civelek sakın bir halde :

— Onun kurşunlarını ben çıkartmıştım, dedi. Başkalarına zarar vermiyesiniz, diye. Görüyorsunuz ki bu hareketimle sizi kurtarmış oldum. Giriniz yatağıma. Yatınız. Siz hastasınız bay Mansur. Biraz iyileşiniz. Sizinle görüşeceğim.

Mansur maddi ve manevî bir bitkinlik içindeydi. Hakikaten yattı. Yüzünü duvara çevirdi. Kendi kendine saatlerce ağladı.

Ogün, akşama doğruydı. Tarık gelmişti. Sabırsızlık içinde bulunan genç adam, daha fazla tahammül edemiyerek, birçok mücadeleyi göze alarak yalıya koşmuştu.

Onu içeriye aldılar. Civelek :

— İşler yavaş yavaş yoluna giriyor, dedi. Artık korkulacak bir taraf kalmadı. Tamamiyle müsterih olunuz. Yalıya hâkim olan biziz. Mansur biçare bir insan, bir zavalıdır.

Genç adamda mühim bar hâvadis daha vardı. Telgrafla yaptığı bir konuşma sonunda, vaktiyle Şerminin babasından mühim bir miktar para aşırarak kaçıp giden insan, bu vicdan rahatsızlığını gidermeğe imkân bulduğuna âdeta sevinmiş ve İstanbul'da bulunan bir akrabasını, bu işi halletmeğe memur etmişti. Yirmi beş bin lira kadar bir para almış olan bu adam şimdi bunu iki misli olarak ödemek istiyor ve bunun için makul bir sebep de gösteriyordu.

Aşağı, yukarı elli bin lira kadar bir para ele geçecekti. Babasının biricik varisi olan Şermin ağladı, ve nişanlısına teşekkür ederek onu, memnun gönderdi.

İki gün sonra tekrar gelecek olan Tarık Mansurla görüşecekti. Bunu isteyen Civelekti.

Mansur bugün, ertesi gün yattı.

Aç, kimsesiz, yeis içinde yatıyordu. Yine Civeleğin ısrarıyla Şermin ikinci sabah bir tepsiye kahvaltı koyarak onun odasına çıktı. Yatağının yanına küçük bir masa çekti ve tatlı bir sesle :

— Bay Mansur, dedi. Böyle yaparsanız daha zayıf düşeceksiniz. Sizze süt getirdim.

Burcu söyliyken Şermindi. Mansur o halinde bile hayret etti :

— Bana mı getirdiniz?

— Evet, size.

— Benim size nasıl muamele ettiğimi unuttunuz mu?

— Unutmadım. Fakat sizi mazur görüyorum.

— Mazur mu?

— Evet. Siz, hiçbir suçunuz olmadığı halde çok ıstırap çekmiş bir insansınız. Diğer insanlara karşı kin gütmekte haklısınız. Sizin bu hareketleriniz bir hastanın inlemesi ve ah etmesinden başka birşey değildi. Fakat bu arada ben size hakaret etmiş bulunuyorum. Sizden af dilerim. (Arkası var)

Mansur maddi ve manevî bir bitkinlik içindeydi. Nihayet yattı.

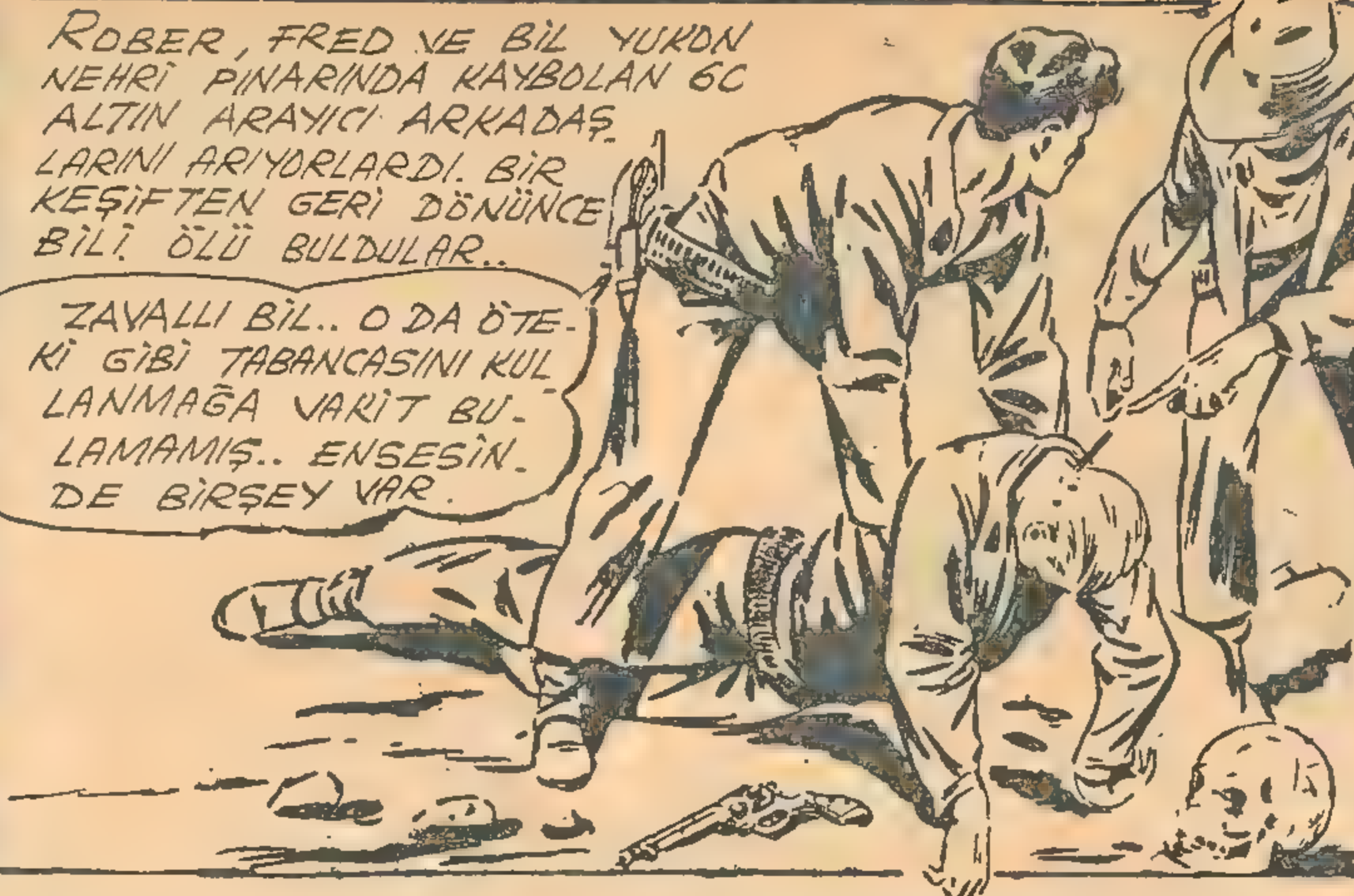
İSKELETER DIYARI

6

ROBER, FRED VE BİL YUKUN NEHRİ PİNARINDA KAYBOLAN 60 ALTIN ARAYICI ARKADAŞLARINI ARIYORLARDI. BİR KEŞİFTEN GERİ DÖNÜNCE BİLİ ÖLÜ BULDULAR..

ZAVALLI BİL.. O DA ÖTEKİ GİBİ TABANCASINI KULLANMAĞA VARİT BULANMIŞ.. ENSESİN DE BİRŞEY VAR.

BİLDİM... UFAK BİR KIZIL DERİLİ ÖKÜ.. ÜÇÜ ZEHİRLİDİR.. KANI HEMEN DONDURUR..

BUNU YALNIZ GÜNEYDE YAŞIYANLAR KULLANIR. KUZEYDE BUNU KULLANAN HERHALDE BİR YERLİ DEĞİLDİR.

HAYRET

BU ADAM ÜSTELİK GÖRÜNÜMÜYOR.. BİZDE POSTU BURADA BIRAKACAĞA BENZERİZ.

KORKAK LIĞIN LÜZÜ MU YOK..

BİLİ GÖMDÜKTEN SONRA MÜNAKAŞAYA DALDILAR

ŞİMDİ GÖZÜMÜZÜ AÇALIM.. ŞELALENİN ALTINDAKİ MAĞARAYA GİRELİM

SÜRTÜNEREK MAĞARAYA GİRDİLER.

İŞTE GİR. DİK..YÜ..RÜ...

MAĞARAYA GİRDİLER..

AMA KARANLIK

İKİ YÜZ METRE ÖTEDE GÜNLÜŞÜ VAR..

BİRDEN KENDİLERİNİ BIRAKILMIŞ BİR YERLİ ŞEHİRİNDE BULDULAR.

ROBER İSKELET.. LERE BAK..

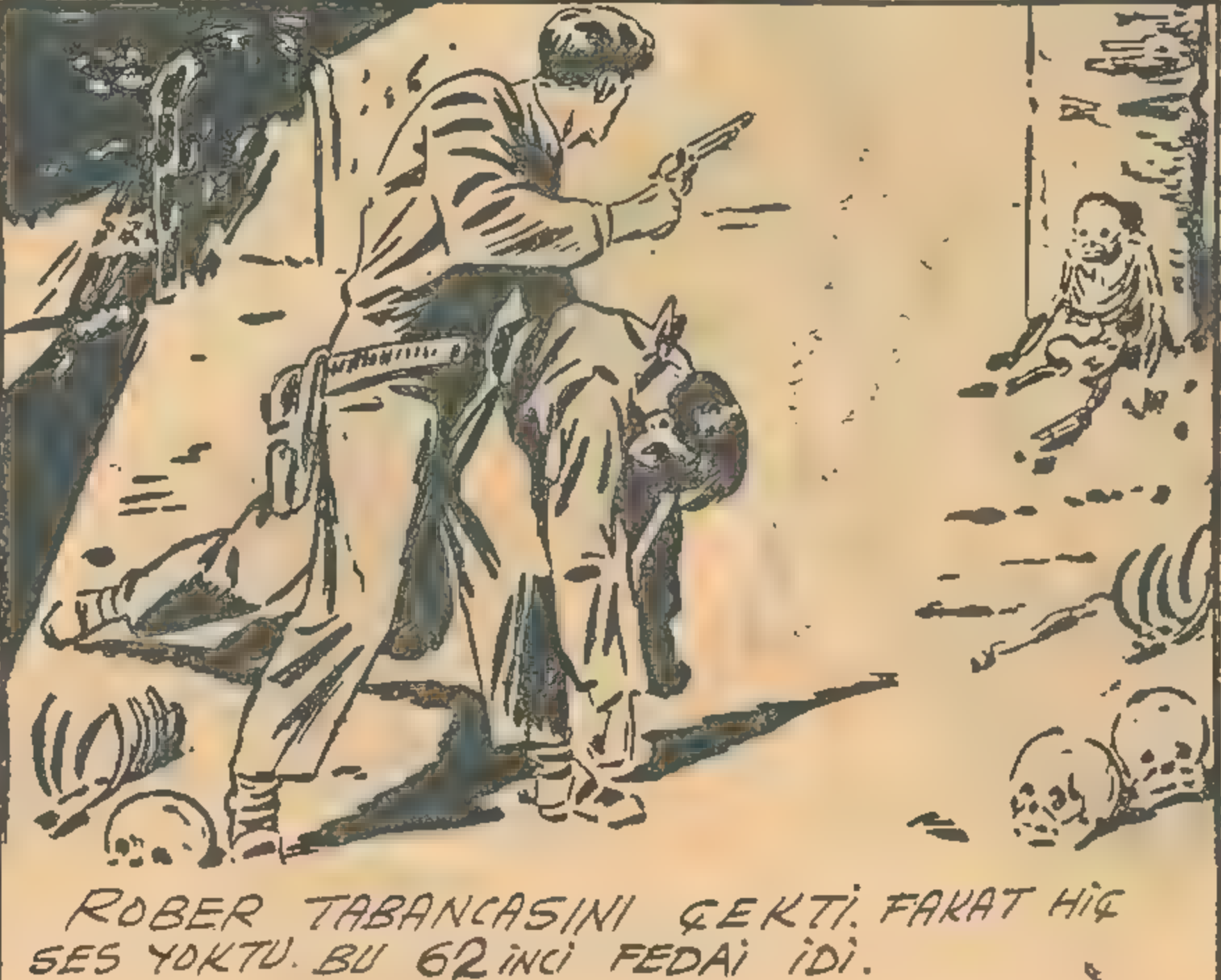
BURASI TAPINAK.. ESKİ OLACAK..

BİRDENBİRE AH... OK...

NE?

49

ROBER TABANCASINI ÇEKTİ. FAKAT HİÇ SES YOKTU. BU 62'NCİ FEDAİ İDİ.

BİRDEN BİLİN GÖZÜNDE İHTİYAR DELİ CANLANDI..

BEN DE YA ÖLECEĞİM YAHUT İHTİYAR DELİ GİBİ OLA.. ARKASI ÇAĞIM DIYE DÜŞÜNDÜ.. VAR

TUTULAN SÖZ

Nakleden: Serap DERMAN

Linthorpe kazasının Kaymakamı, son günlerde herkesin dilinde dolaşan halkın huzurunda takdir edip mükâfatlandırmak için bir toplantı yapmağa karar verdi. Mera-sim, kırmızı tuğlalı küçük mektep binasında olacaktı. Zira kahraman Egbert Dorne, ilk tahsilini orada yapmıştı. Daha doğrusu hocasından, hayatının en unutulmaz dayaklarını orada yemişti.

Nihayet beklenen gün geldi. Salon hıca hıncı doldu. Bu kalabalığa sebep olan diğer bir şey de herkesin, geçmişte vukubulmuş olan bazı hâdiselerle alâkalı olan bu kurtarıcıyı, bir kere daha yakından görmek istemesiydi.

Kaymakam şöylece söze başladı : «Kasımın 28 inci günü akşamıydı, hava çok soğuk ve karlıydı. İşinden evine dönmekte olan Mr. Samuel Telford, köprüden geçerken birdenbire şiddetlenen fırtınanın tesiriyle nehre yuvarlandı. Dalgalar kendisini bir müddet sürüklediler. Bir aralık suya doğru uzanmış olan ağaçlardan birinin dalını yakaladıysa da bu maalesef onun ağırlığına tahammül edecek kadar sağlam değildi. Karanlık iyice basmıştı ve etrafta kimsecikler yoktu. Felâketi tasavur edin..»

Fakat tam bu esnada tesadüfen oradan geçmekte olan Egbert Dorne,

bağladı, yakasına da beyaz bir gül takarak kilisenin yolunu tuttu. Biraz sinirliydi, fakat orada toplanmış olan arkadaşlarına mes'ut tebesümlele gülümsüyordu. Derken rahip yanına sokuldu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Egbert'in yüzü alt üst oldu, gözleri öfkeyle parladı.

Korkunç bir sesle haykırdı : «Haydi! Hepiniz evinize dönün, Allah o kızın belâsını versin!»

Çok geçmeden haber duyuldu :

Betty, Samuel Telford'la kaçmıştı. Bir kaç gün sonra Manchester'de evlendikleri haberi geldi. Aradan epeyce zaman geçti. Günün birinde tekrar Linthorpe'a döndüler ve Cop-pice sokağında tuttukları mütevazı bir eve yerleştiler. İkisi de hayatlarından memnun görünüyordular. He-le Samuel'in resim yaparak hayatını kazanmaya çalışmasını herkes hayretle karşıladı. Demek ki bütün parasını yiyip bitirmişti.

Bu esnada, dışardan toplantı salonuna giren Egbert Dorne, kalabalığın arasından geçerek yürüdü, kaymakamın elini sıkarak kendisine uzatılan hediyeyi aldı, mırıldanarak teşekkür etti.

Bir ses : «Yaşasın kahraman!» diye haykırdı ve bunu binayı salıyan kuvvetli alkışlar takip etti.

Dr. Green : «Samuel meydanda yok,» dedi.

Mr. Asher pencereden karşı kösedeki meyhaneye bakarak cevap verdi : «Geleceğini söylemişti ama; kimbilir, belki de kafayı çekiyordur gene..»

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

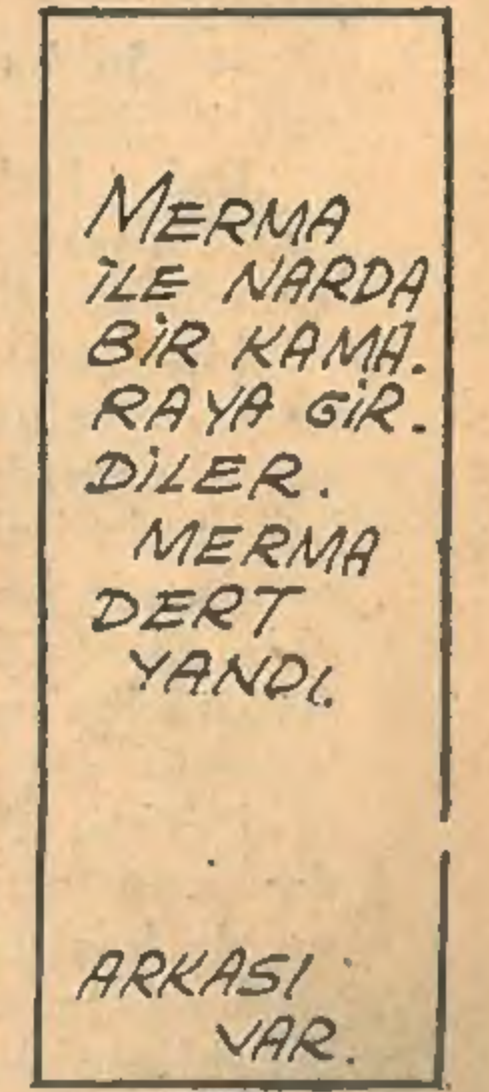
çığlıkları duydu. Hiç tereddüt etmeden nehre atladı ve uzun bir mücadeleden sonra, boğulmak üzere olan zavallıyı sahile çıkararak muhakkak bir ölümden kurtardı.

Arkadaşlar, hislerimin coşkunluğu, şu anda duyduklarımı ifade etme-me mâni oluyor. Hepimiz bu eşsiz cesaret numunesinin önünde saygı ile eğilelim..»

Doktor Derry Green, yanında du-ran Thomas Asher'in yüzüne bakarak başını mânâlı bir şekilde salladı. Çünkü bir zamanlar Egbert Dorne ile Samuel Telford arasındaki yakın arkadaşlığı buradakilerin çoğundan iyi bilirdi. Komşuydular ve beraber büyümüşlerdi. Civar köylerdeki çiftçilerden birinin kızı olan Betty Whitaker'i tanıyınca kadar içtikleri su bile ayrı gitmezdi. Betty'yi ikisi bir-den sevmeye başladılar. Kız, uzun zaman hiç birisine yüz vermedi. Fakat nihayet Egbert Dorne onun kalbini kazanmaya muvaffak oldu. Samuel Telford buna çok üzüldü. Zengindi, fakat babasından kalan muazzam serveti har vurup harman savuruyor, parasını sefahat âleminde yiyordu. Dorne ise fakir, fakat sebatkârdı. Yılmadan çalışıyor ve vaziyetini her gün biraz daha düzeltiyordu.

Nihayet bir gün, artık kazancı-nın kendilerini geçindirebileceğini anlıyarak Betty Whitaker'e evlenme teklifinde bulundu. Kız da bunu memnuniyetle kabul etti. Dünyalar Dorne'nin olmuştu, hemen dışından tırnağından arttırdığı para ile küçük bir ev yaptıрмаğa başladı. Bu, sar-maşıklarla süslü bir aşk yuvası ola-caktı.

Düğün günü Egbert yeni siyah elbisesini giydi, kırmızı kravatını

Merasim bitince, Egbert Dorne kendisini tebrik etmek için dört bir taraftan uzanan ellere aldırış etmeden başını önüne eğip, hızlı adımlarla evinin yolunu tuttu. Coppice sokağı boyunca ilerledi, bir kaç basamak merdiveni çıkarak bahçe kapısının önüne gelince durdu. Çünkü karşısında bir kadın gölgesi belirmişti. Parmaklığa dayanarak derin nefesler almaya başlayan bu kadının sırtında eski bir palto, başında soluk renkli bir şal vardı. Keder, mahrumiyet ve ıstırap, taze yüzünü çizgilerle doldurmuştu. Adeta ihtiyarlamış gibiydi.

Zayıf bir sesle: «Teşekkür ederim Egbert, dedi, kocamın hayatını kurtardın.»

Bir ayak sesi duyarak başlarını çevirdiler. Yolun köşesini dönen bir adam yalpa vurarak ilerledi. Arasıra duvarlara dayanarak dinleniyordu. Ayakta duramayacak kadar sarhoştur. Küfürlerle karışık şarkılar söyleyerek önlerinden geçip gitti. Onları tanımamıştı bile...

Kadın devam etti: «Halbuki ben... senin bizden intikam almağa yemin ettiğini hatırladıkça neler düşünüyordum bilsen... Meğer ne kadar iyi kalpli bir insanmışsın Egbert...»

Egbert cevap vermedi, Sallanarak uzaklaşan Samuel Telford'un arkasından uzun uzun baktı ve bu sefiş insanı ölümden kurtarmakla Betty'ye sadece fenalık etmiş olduğunu düşündü. Telford'u kurtarmış olması yüzünden tahammül edilmez hayatları sürüp gidecek değil miydi?

Dokunaklı bir sesle: «Yanılıyorsun Betty, dedi, ben yeminimi tuttum...»

KÜRK MANTO

(3 üncü sayfadan devam)

Elinor da sesini çıkarmıyarak bir koltuğa oturdu.

Yan göze kâtibeye, onun müteazzam ve kendini beğenmiş tavırlarına bakıyor, zaman zaman odayı süzüyordu. Birden, karşısındaki elbise askısında asılı bir kürk manto, gözüne çarptı: Pötigri bir manto!.. Elinor'un yüreği hap etti!.. Bir mantoya bakıyor, bir kâtibeyi süzüyordu. Nihayet dayanamadı:

— Şefin yanında bir bayan mı var acaba?.. diye sordu.

Sarışın kâtibe, tepeden tırnağa baktı:

— Neden sordunuz?..

— Hayır!.. Askıda bir kadın mantosu gördüm de..

— Benimdir!.. Güzel manto değil mi?.. Hediye dir!..

Elinor cevap vermedi. Akli karmakarışık olmuştu:

— Lütfen şefe bakıverin!.. Daha fazla bekliyemeyeceğim!.. dedi. Sarışın kâtibe, rahatsız edildiğine kızan şımarık bir tavırla odadan çıkınca, Elinor, mantoya doğruldu. Astaradaki mağaza adresine baktı: Miami!..

Artık anlıyacağını anlamıştı. karpıya doğrulurken kâtibe de giriyordu:

— Birkaç dakika daha bekliyeceksiniz bayan.. Şefin işi daha bitmedi!

— Şu halde başka zaman gelirim!.. Şimdi vaktim yok!..

Daha fazla orada duramayacağını hissediyordu. Boğulacak gibi olmuştu. Kendini sokağa dar attı.

Hızlı adımlarla giderken taraklarını avuçlarına batırıyor ve: «Alçak!.. diyordu. Alçak!.. İstasyonun kasasında bulduğu kürk mantomu sevgilisine hediye etmiş!..»

Ve Elinor Morton, daha o gün Avustralya'ya hitaben, Smith'le evlenmeğe razı olduğuna dair bir telgraf çekti. Yine aynı gün, boşanma davasının açılması için aile avukatına da başvurdu.

Gledis'in söylediği doğru çıkmış, erkeklerin kıskançlığının, suçlarını örtmek için bir hiyle olduğu belli olmuştu.

GECE SAHİLE İNDİLER

İŞTE KA-
YIK KAP-
TAN...

HEMEN KAYIĞA BİNDİLER

İNŞALLAH İNGİ-
LİZLER PEŞİMİZ
DEN GELMEZLER

SABAHA KARŞI..

CESARET
KIYI GÖRÜN-
DÜ.

KORSANLAR KRALI

No:19

SABAHA KARŞI ANA VATANA KA-
JUŞTULAR

"KALE" YA.
KINDIR GE-
LIN ORAYA
GİDELİM

VATAN TOPRAĞINDA
İSTİRAHAT ET YAV-
RUM. SENİN İNTİ-
KAMINI ALACAĞIM

ÇOCUĞU GÖMDÜKTEN
SONRA ŞEHİRE GİT-
TİLER

BİRKAÇ HAFTA SONRA..

BİZ REN
ORDUSU.
NA KATIL-
MAĞA Gİ-
DİYORUZ

GÜLE
GÜLE
DOSTLA-
RIM..

ZAVALLI FRANSUA..
AKLIMDAN ÇIKMI-
YOR

AA.. BENİM
EMEKTAR.
YELKENLİ...
HEYYY!

LİMANDA KORSANLAR
KRALININ ESKİ YELKENLİ-
Sİ DURU-
YORDU.

FRANSUA!
FRANSUA!

AZ ZAMAN
SONRA KAPTAN
GEMİSİNE
KAVUŞTU. ARKASI VAR

GİZLİ VAZİFE!

KARDEŞİME BİRAZ FAZLA İŞ VER.. KAMP İLE MEŞGUL OLUR DA BİZİ UNUTUR.. HEM SENİN DE YÜRÜN HAFFLER SEVGİLİM..

MİŞELİN ALENİ PİS PİS DÜŞÜ.. NÜR BULDU.. NE OLDUN ALEN.. CE.. SUR OL.. BU ZAVALLI İHTİYARI DÖNMÜK BENİ ÇOK ÜZDÜ.. YAŞA.. MİYACAĞINDAN KORKUYORUM.

ALEN BAŞKA NE YA.. PABİLİR DİN Kİ? ARTIK KENDİNİ TUTA.. MİYACAĞIM MİŞELİN.. BU ZAVALLILAR AÇLIKTAN ÖLÜYÖRLER.

VOLFTAN BİR KAMYON ERZAKIN YAKINDA BURADAN GECEĞİNİ ÖĞRENDİM. ŞUNU ELDE ETSEK..

YENİ BİR DE LİLİK DAHA BİLMEM... BİR DENE RİZ..

İYİ SÖYLEDİN FRIDA

KAMYON KAMP TANI AYRILIP BİZİ RAHATSİZ ETMEMESİ İÇİN. FRANZ'A KAMP KOMUTANLIĞINI VERDİM. ARTIK BİZE RAHAT VERİR HERHALDE

BİRAZ SONRA VOLF MASA-SININ ÜSTÜNDE BİR MEK.. TUP BULDU.

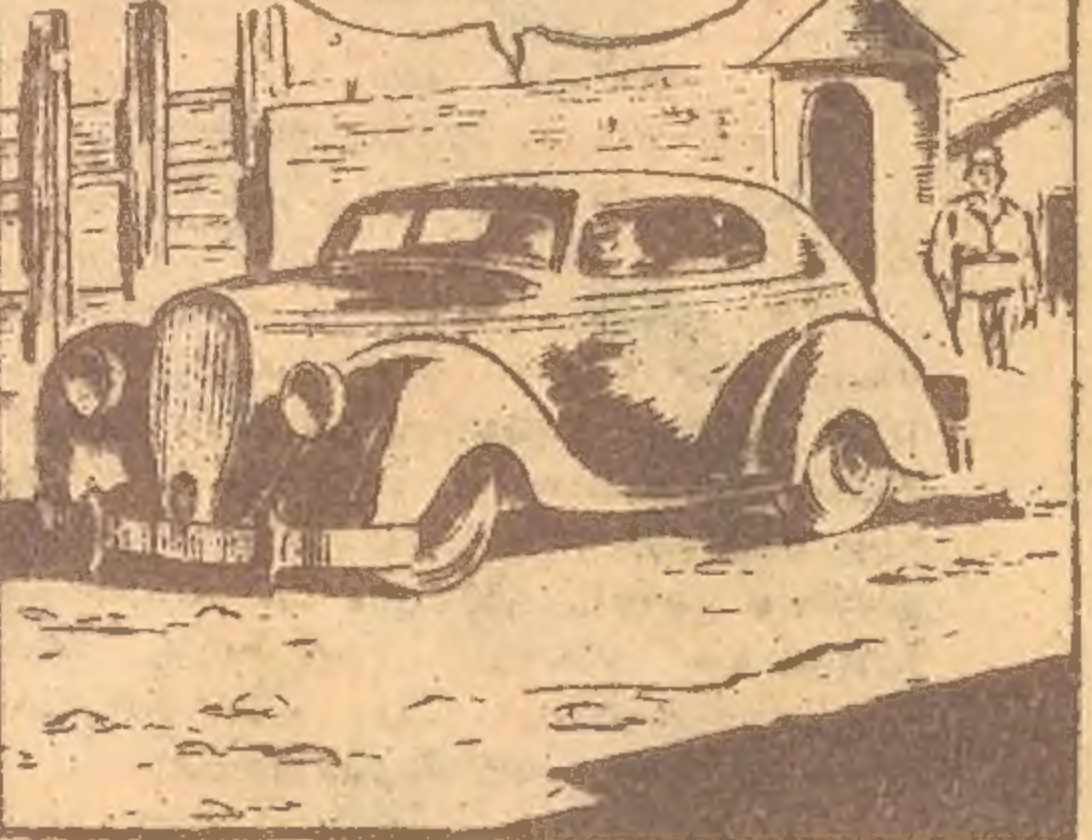

HANLISIN MİŞELİN.. BU ZAVALLILARI AÇLIKTAN KURTARMAMIZ LAZIM. TANRI YARDIMCIMIZ OLSUN..

BEN BİRKAC SAAT KAMP.. TAN AYRILACAGIM.. BENİM YERİME FRANZ BURD SİZE KOMUTA EDECEKTİR. SÖZÜNDEN ÇIKMAYINIZ.

KAMP TANI AYRILIP BİZİ RAHATSİZ ETMEMESİ İÇİN. FRANZ'A KAMP KOMUTANLIĞINI VERDİM. ARTIK BİZE RAHAT VERİR HERHALDE

BİRKAC SAAT SONRA ALEN VOLF'UN YAZIHA.. NESİNDE OTURURKEN BİR KAMYON SESİ DÜYDÜ.. TAM HAREKET ETMENİN SİRASİ. ŞU KAM.. YONU BİR İŞ ET..

HAMBURG.. TAN YÜKLÜ OLARAK GE.. LIYORUM. SİZİN İÇİN BİR TOR BA VAR..

EYET KOMUTANIM VER.. DİK.. LÜTFEN TESLİM KÂĞIDINI İMZALAR MISINIZ.. HEMEN YOLUNUZA DEVAM EDECEĞİZ.

KAMYONDA BAŞKA A.. DAM VAR MI?

KAMP KOMUTANI YÜZBAŞI VOLF BU İKİ YARDIMCİ E.. RİN BURADA KALMASINI EMRETTİ. KAMP EMNİYETİ DE.. GİL

HAYIR YALNIZ GİTMİYECEK SİN.. TEHLİKELİ BÖLGEDE BEN SENİNLE GELECEĞİM. ZATEN YARDIMCI KUVVET ALMAK İÇİN ŞEHİRE İNMEMİ LAZIM.

ÇAVUŞ DİREKSİYONA GEÇTİ. ALEN YANINA OTURDÜ. YİNECEK DOLU KAMYON KAMP.. TAN AYRILDI.

GECE BASTIRDI. ALEN ŞÖ.. FÖRE DURMASINI İŞARET ETTİ. DUR.. ŞU ÇA.. NE DÜ.. LİLİĞİN ARKA.. RUYORUZ. GİNDA BİRİ.. GAZA BASIP GİZLİ GALİ.. TÜYELİM.. BA

İKİ AŞK ARASINDA

MIRMA, BABASININ İRİDE İLE EVLENMEK FIKRİNDE OLMASINA MEMNUN OLUŞU. KARAKLAKLIĞI KILMADAN TOM İLE GEÇİRDİĞİ O GÜZEL GECE DEN SONRA HER ŞEY KOLAYCA VE ZEVKLİ BİR ŞEKİLDE YOLLUNA GİRMİŞ GİYOLUNA GÖRÜNÜYOR. Bİ GÖRÜNÜYOR. VAZİYETİ İYİ OLAN, DELİKANLİYİ GERİ, GAYET İYİ KARŞILIYOR. ONUN EVİNE DEVAM ETMESİNE VE İKİ GENCİN NİSANLANMALARINA MÜSADE VE MUVAFAKAT EDİYOR. LAFAKIN BİR GÜN MİRMA VEDA ETMEK ÜZERE GİTTİĞİ DANS OKULUNDA LOREN İLE KARŞILASIYOR.

KAC ZAMANDIR GÖRÜNÜYORDUN. NASIL OLDU DA GELDİN?

ARTIK HİÇ GELMİYECEĞİM, NİŞANLANDIM.

TEBRİK EDİRİM. DEMEK BABANIN SONGÜNLERDEKİ MEŞGULİYETİNİN FAZLAĞININ SEBEBİ BU İMİŞ.

HAYIR, BABAM DA İRİDE İLE NİŞANLANMAKLA MEŞGUL.

YALAN! BENİMLE ALAY ETMEK İÇİN SÖYLÜYORSUN.

SENİ TEMİN EDERİM RİNKİ DOĞRU.

LOREN SAP SARI OLUR, VE GÖZLERİNİ ARKADAŞINA DİKER.

ÖYLE İSE ŞUNU BİLKİ HENÜZ SON KOZ OYNANMIS DEĞİLDİR. BABAN İRİDE İLE DEĞİL BENİMLE EVLENECEK

SEN DELİSİN.

BABANIN BENİMLE EVLENECEĞİNİ UNUTMA!

LOREN RİCA EDERİM.

LORENİN YÜZÜ SAKINLEŞİR. DUDAKLARINDA MÜSTEHZİ BİR GÜLÜMSEME BELİRİR.

LOREN MİRMAYA ARZUSUNU KABUL ETTİRMEK İSTER GİDİ BAKAR.

ARKAŞI VAR